Cutezătorii

REVISTĂ SĂPTĂMÎNALĂ EDITATĂ DE CONSILIUL NAȚIONAL AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

5

JOI, 29 IANUARIE 1970, ANUL IV

(123)

20 FEB 1970

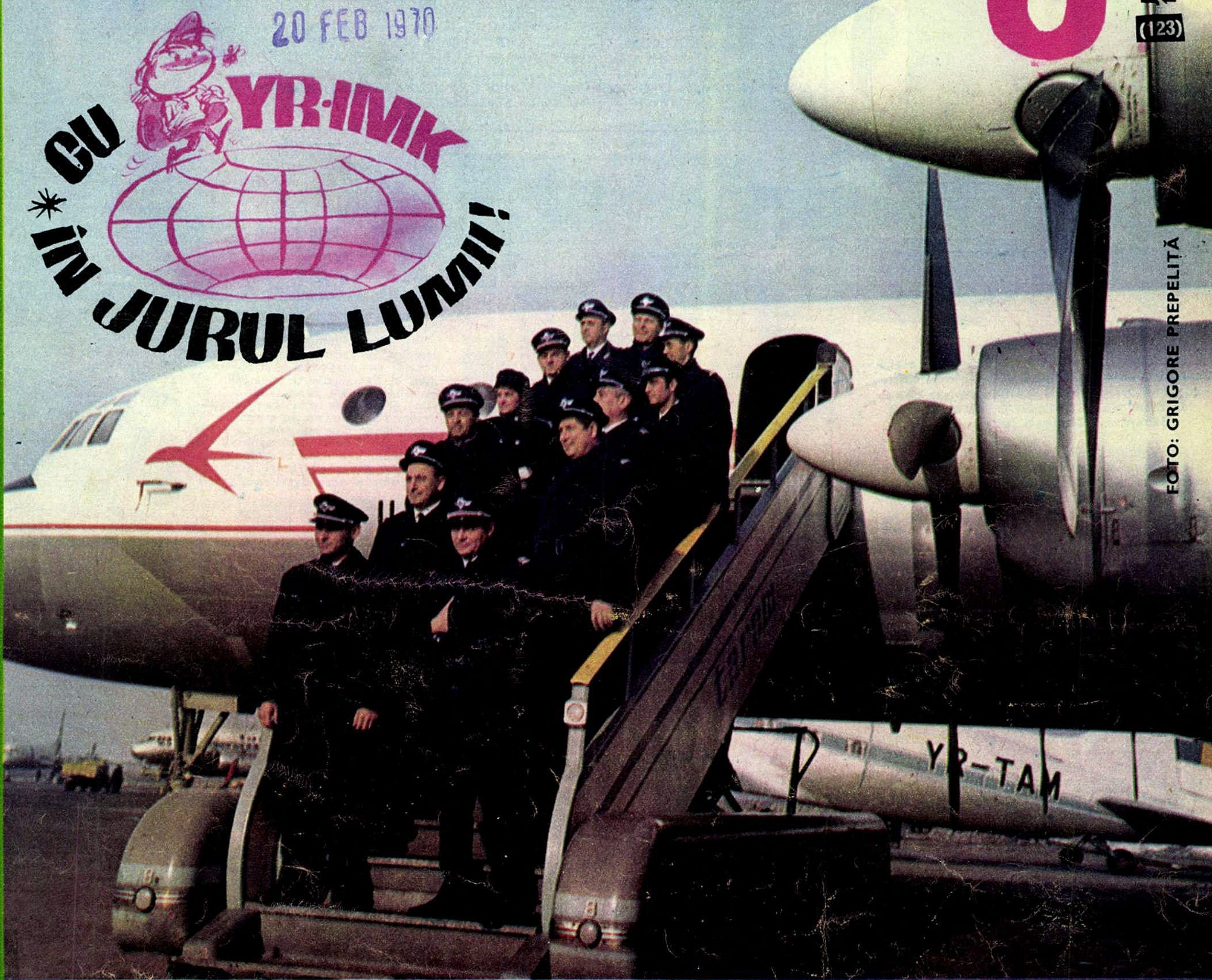

FOTO: GRIGORE PREPELIȚĂ

YR-IMK
tarom

«CUTEZĂTORII» FELICITĂ ECHIPAJUL CARE, LA BORDUL UNUI AVION ROMÂNESC, A FĂCUT ÎNCONJURUL LUMII, REALIZÎND CEA MAI LUNGĂ CURSĂ A AVIAȚIEI ROMÂNEȘTI.
VĂ PREZENTĂM MEMBRII ACESTUI ECHIPAJ, TOȚI FIIND ZBURĂTORI CU O VECHIME ÎNTRE 15 ȘI 22 ANI, ÎNSUMÎND FIECARE DE LA 3 LA 6 MILIOANE KILOMETRI PARCURȘI (pag. 8—9).

20 FEB 1970

a
ACTUALITĂŢI CUTEZĂTORII

MARŢI, 20 IANUARIE, TOVARĂŞUL NICOLAE CEAUŞESCU, SECRETAR GENERAL AL PARTIDULUI COMUNIST ROMÂN, PREŞEDINTELE CONSILIULUI DE STAT, ÎMPREUNĂ CU TOVARĂŞII ILIE VERDEŢ, MEMBRU AL COMITETULUI EXECUTIV, AL PREZIDIULUI PERMANENT AL C.C. AL P.C.R., PRIM—VICEPREŞEDINTE AL CONSILIULUI DE MINIŞTRI, DUMITRU POPESCU, MEMBRU AL COMITETULUI EXECUTIV, SECRETAR AL C.C. AL P.C.R., MIHAI MARINESCU, MEMBRU AL C.C. AL P.C.R., VICEPREŞEDINTE AL CONSILIULUI DE MINIŞTRI, ŞI GHEORGHE NECULA, MEMBRU AL C.C. AL P.C.R., PRIM-SECRETAR AL COMITETULUI JUDEŢEAN ILFOV AL P.C.R., A FĂCUT O VIZITĂ DE LUCRU ÎN ORAŞUL ŞI PORTUL OLTENIŢA. POPULAŢIA ORAŞULUI, MUNCITORII, INGINERII ŞI TEHNICIENII DIN ÎNTREPRINDERILE VIZITATE (PRINTRE CARE ŞI ŞANTIERUL NAVAL, UNDE ÎN ULTIMII 20 DE ANI S-AU CONSTRUIT APROAPE 700 DE VASE — O ADEVĂRATĂ FLOTĂ) AU FĂCUT TOVARĂŞULUI NICOLAE CEAUŞESCU, CELORLALŢI OASPEŢI, O CĂLDUROASĂ PRIMIRE, EXPRIMÎNDU-ŞI HOTĂRÎREA DE A DEPUNE TOATE EFORTURILE, ALĂTURI DE TOŢI CETĂŢENII PATRIEI, PENTRU TRADUCEREA ÎN VIAŢĂ A MARILOR SARCINI TRASATE DE CONGRESUL AL X-LEA AL PARTIDULUI, PENTRU CONTINUA ÎNFLORIRE A ROMÂNIEI SOCIALISTE.

SCRISOAREA SĂPTĂMÎNII

SCRISOAREA SĂPTĂMÎNII

«În timp ce făceam curăţenie prin clasă, o colegă din altă clasă a rîs de noi, mirîndu-se că ne pierdem vremea cu aşa ceva».
ELENA PLĂCINTESCU, cl. a VI-a B
Broşteni – Costeşti, judeţul Argeş.

Aici trebuie să fie un mister! M-am gîndit o jumătate de zi, am emis ipoteze peste ipoteze. Secretarul de redacţie deschidea mereu uşa, ameninţînd că, dacă mai tărăgănez articolul, o să dea revista la tipar fără «Scrisoarea săptămînii», iar eu răspundeam: — Încă un sfert de oră, încă cinci minute; trebuie să dezleg misterul!

Pentru că e un mister! Nu ştim noi că fetiţele sînt, chiar mai mult decît băieţii, iubitoare de ordine? Ştim. N-am hotărît, încă din clasa întîi, că încăperea în care învăţam trebuie să fie frumoasă şi primitoare? Am hotărît. N-am adus noi, de acasă, ghivece cu flori? Am adus, iar două colege au brodat o pînză cu fluturi şi flori şi au pus-o pe catedră, în timp ce băieţii meştereau o cutie pentru cretă şi burete. Trec anii, învăţăm o grămadă de lucruri, sîntem salutaţi cu respect de şcolarii mici, jucăm în echipe de teatru, participăm la concursul «Minitehnicus», facem planuri de viitor şi, deodată, ne trezim luaţi în rîs chiar de cineva dintre noi. Motivul? Că n-am uitat nimic din bunele deprinderi, că ne iubim şcoala şi clasa şi le respectăm întocmai ca în prima zi de şcoală. Aş fi curios să ştiu cine-i deretică prin camera acestei fetiţe, cine-i spală şi-i calcă fusta, bluza, cravata roşie? Probabil, mama sau bunica. Dar s-ar putea să greşesc; poate că le face singură pe toate! În acest caz, aş felicita-o, dar n-aş uita să-i spun: şcoala este tot un fel de casă a ta, casa înţelepciunii tale. Un om poate schimba multe adrese în viaţă, dar copilăria rămîne la o singură adresă: aceea a şcolii în care a învăţat.

Ovidiu Zotta

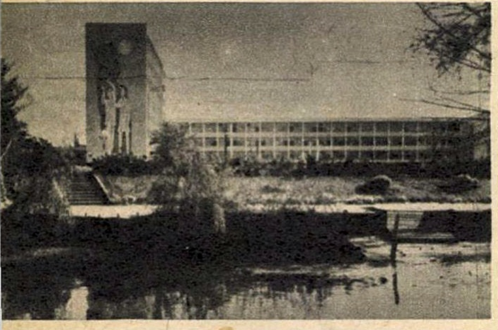

Cei peste 150 000 de studenţi din patria noastră dispun de condiţii minunate de studiu şi învăţătură.

Fotografia ne înfăţişează noua clădire a universităţii din Timişoara.

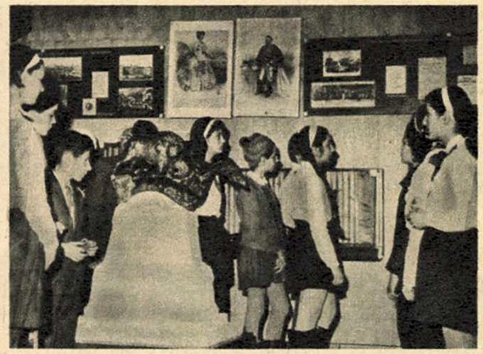

Zilele acestea numeroşi pionieri şi şcolari au vizitat Sala Unirii de la Muzeul de istorie a municipiului Bucureşti, unde, cu prilejul aniversării Unirii Principatelor, au fost expuse, alături de obişnuitele documente şi cîteva obiecte de aur masiv (printre care cunoscuta sabie de Toledo), care au aparţinut domnitorului Alexandru Ioan Cuza.

„Porni luceafărul"...

Cu prilejul împlinirii a 120 de ani de la naşterea celui mai mare poet român s-au organizat numeroase manifestări cultural-artistice, printre care şi o expoziţie deschisă în holul teatrului «Ion Creangă» din Bucureşti, de către artistul Petre Jucu, consacrată memoriei lui Mihai Eminescu. Autorul expune peste 30 de lucrări inspirate din creaţia poetului, lucrări realizate din granit, lemn sau marmură. Atrag atenţia îndeosebi sculpturile «O mamă, dulce mamă», «Unde eşti, copilărie», «Împărat şi proletar» şi «Porni Luceafărul».....

CA-LEN-DAR

FEBRUARIE

L	M	M	J	V	S	D
						1
2	3	4	5	6	7	8
9	10	11	12	13	14	15
16	17	18	19	20	21	22
23	24	25	26	27	28	

30 IANUARIE 1970

— au trecut 130 de ani de cînd a apărut revista «Dacia literară», editată de Mihail Kogălniceanu. Deşi a apărut o perioadă scurtă de timp, publicaţia a reunit scriitori de prestigiu din Muntenia, Moldova şi Ardeal, care au militat pentru ideile revoluţiei de la 1848.

31 IANUARIE 1797

— s-a născut compozitorul austriac Franz Schubert. Prin înclinarea sa spre visare, spre meditaţie, Schubert se înscrie printre primii romantici ai muzicii de la începutul veacului al XIX-lea (m. 1828).

Simfoniile sale, printre care cea mai populară «Neterminata» (numită astfel fiindcă este alcătuită numai din două părţi), se caracterizează printr-o mare delicateţe a sentimentelor. Schubert este autorul a peste 600 de lieduri, printre care şi foarte cunoscutul ciclu «Frumoasa morăriţă». El a fost socotit creatorul şi reprezentantul cel mai de seamă al liedului.

5 FEBRUARIE 1970

— se împlinesc 35 de ani de la moartea publicistului român Constantin Bacalbaşa (n. 1856), autorul lucrării «Bucureştiul de altădată». Importantă din punct de vedere documentar, această lucrare, apărută în patru volume între anii 1927—1932, ne aduce o seamă de imagini ale Bucureştiului de odinioară.

FLORI MILENARE ? DA!

SPUN **Cutezătorii**

O galerie întunecoasă şi lungă, ca un tunel. Numai că aici, în adînc, răsună bubuitul perforatoarelor, zgomotul sacadat al ciocanelor pneumatice, şuierul ascuţit al trenuleţului ce aleargă pe şinele înguste. Sîntem într-o mină. O lampă de miner, pe care un om o ţine în mînă, nu are astîmpăr deloc. Sau, mai exact, cel care o poartă cu el nu are astîmpăr. Acolo, în mijlocul minerilor, urmîndu-i pas cu pas, brăzdează cu lumina ei roca desferecată,

cercetează, descoperind în straturile rupte din stîncă adevărate comori, cristale de o rară perfecţiune şi frumuseţe — aşa-numitele «flori de mină».

Cine este acest neobosit căutător de astfel de comori ale naturii? Nicolae Dicu, inginer şef la o mină din Maramureş.

Rod al unei munci de peste zece ani, florile minerale descoperite de el (printre care şi un cristal de cuarţ care păstrează în componenţa sa, de milenii poate, o picătură limpede de apă!) au fost adunate, într-un muzeu original, alături de o serie de obiecte specifice mineritului: lămpi, vagoneţi, ciocane pneumatice, lucrate în miniatură, de către acelaşi pasionat inginer.

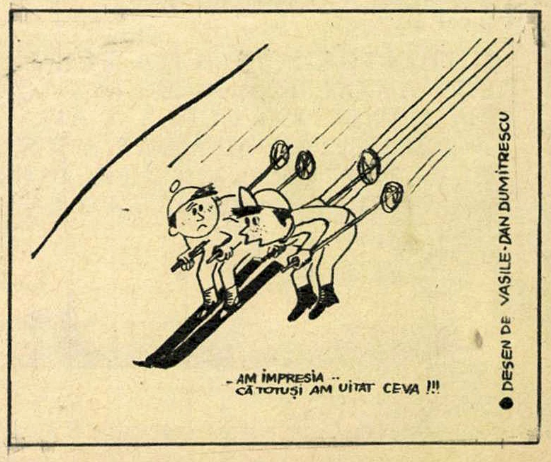
— AM ÎMPRESIA ..
CĂ TOTUŞI AM UITAT CEVA !!!

● DESEN DE VASILE-DAN DUMITRESCU

PRETUTINDENI TRĂIESC COPII

1. În R.P. Polonă castanele comestibile sînt foarte căutate, din ele putîndu-se prepara numeroase şi delicioase meniuri. Şi cum anul trecut recolta a fost deosebit de bogată, gospodinele de toate vîrstele şi-au făcut provizii suficiente.

2. Cu siguranţă că partenera de lectură a acestui băiat din Austria nu cunoaşte alfabetul. Ilustraţiile însă, da. Altfel nici nu s-ar putea explica atenţia cu care se uită în pagini.

3. Numeroşi copii japonezi sînt pasionaţi colecţionari. Nimic din ceea ce este interesant nu scapă atenţiei lor. Pentru a-şi îmbogăţi colecţiile, aceştia îşi dau întîlnire în anume locuri (mai ales în parcuri) şi fac schimb de obiecte între ei. În fotografie, doi băieţi cu două «depozite» de seriale de aventuri.

JURNALUL OLGUȚEI

COSTEL ȘI PRIETENII SĂI

Vă rog să mă iertați, dragi prieteni, azi sînt puțin înduioșată, tristă chiar. Discuția cu Costel — Dima Constantin din clasa a VIII-a, Școala generală nr. 4 din Tulcea — m-a făcut să vă scriu cele ce urmează.

Cînd am început această discuție eram nervoasă, indignată chiar. Profesoara de fizică nu-mi spusese cuvinte prea frumoase despre Costel. Înțelesesem că el reacționa aproape violent la orice încercare de mustrare, ba chiar la... sfaturi. Și nici pe mine nu m-a primit prea amabil. Băiat voinic și zdravăn, sta cu ochii în pămînt, rostea doar *da* și *nu* și mă privea rar și neprietenos. Abia aștepta să-mi zică... una.

Insist cu întrebările:

— Ai vreun prieten?

— Nu.

— Atunci cui îi spui bucuriile și necazurile tale? Părinților?

— Nu.

— Cu ce te supără, mai ales, ceilalți? De ce îi repezi?

Și iar tace. Pînă-ntr-un sfîrșit. «Știi, eu am pierdut un an. Și toată lumea face ce face ca să nu uit asta. Toți sînt răi...».

...Costel a greșit, n-a învățat și a rămas repetent. Nici în al doilea an nu s-a pus pe treabă serioasă, iar a greșit. Toți cei din jur au început să-i dea sfaturi, îndemnuri, el s-a supărat; a mai făcut o greșeală. Ei au insistat, el s-a enervat. Și iar a greșit. Costel a greșit mereu și mai ales cînd s-a supărat pe școală. Dar pînă la urmă, m-am înseninat; mi-a spus că e decis să facă totul să termine clasa a opta, trebuie să scape odată de tot corul sfătuitorilor, al mustrărilor, al...

Da, prieteni, mai e un cor; al celor cu minte rea și cu inimă de ciuline, al celor care, cum nu le e ceva pe plac, lovesc sub centură: «Tu, mă, repetentule!».

...Îmi pare rău de Costel, dar ce pot să fac? Poate să-i rog pe prietenii lui, pe colegii lui, să-l ia de guler pe băiatul corect la toate, și în drept să insulte.

P.S. Dar eu sper că în vară voi consemna în jurnalul meu o bucurie: o să vă scriu iarăși despre Costel, «absolvent al clasei a VIII-a».

Olguța

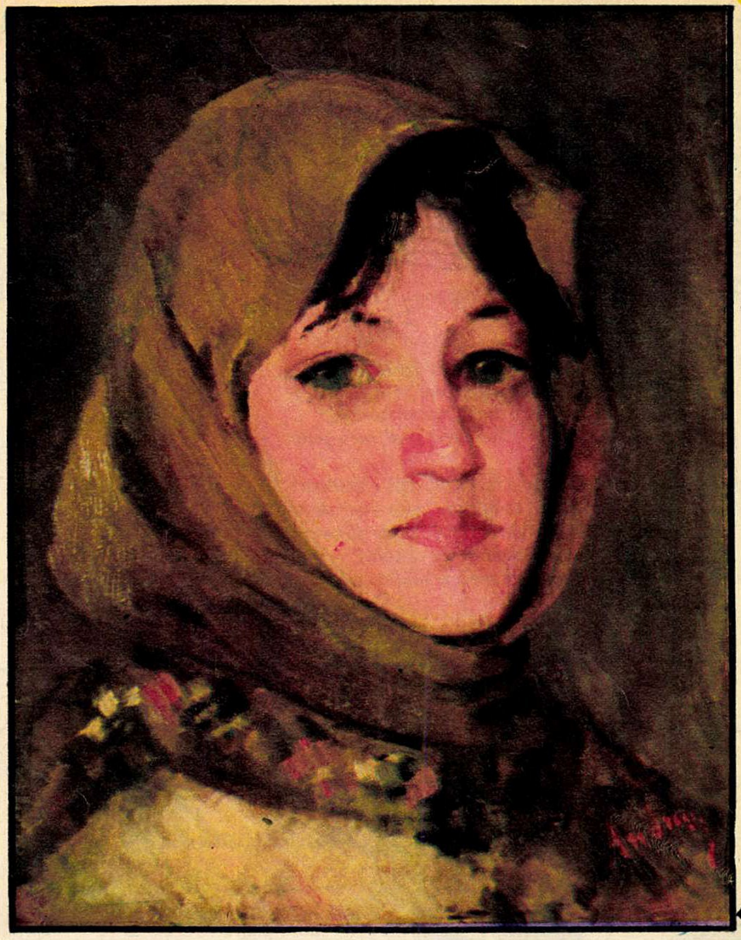

— **PORTRET DE ȚĂRANCĂ**, ulei. *(Muzeul de artă al Republicii, Galeria națională).*

RMĂRIȚI ÎN NUMĂRUL VIITOR ÎNTREBĂRILE DE PE CUPONUL N

SERIA I

CUPON 2

1 — Cine a pictat tabloul intitula «Andreescu la Barbizon»?

2 — În ce muzeu este expusă această lucrare?

3 — Numiți trei lucrări ale lui Andreescu reprezentînd peisaje din pădurea sau parcul natural al Buzăului.

CE ȘTIȚI DESPRE PICTURĂ ?

Dragii mei — iată-ne în fața întrebărilor cuprinse pe cel de-al doilea cupon.

Vă reamintim pe scurt, condițiile concursului al cărui regulament a apărut în numărul trecut. Deci premiile; un tablou original, aparținînd unui pictor român contemporan, truse de pictură, truse de guașe își așteaptă cîștigătorii.

CINE VOR FI ACEȘTIA?

Ei vor fi desemnați dintre cititorii care timp de șase numere vor decupa cupoanele cu întrebări și după ce le vor lipi pe o coală de hîrtie, vor scrie răspunsurile.

NU UITAȚI!

Trimiteți cupoanele și răspunsurile toate deodată într-un plic cu mențiunea: PENTRU CONCURSUL: «CE ȘTIȚI DESPRE PICTURĂ?»

Plicul va fi trimis în maximum 5 zile după apariția cuponului nr. 6.

Vă reamintim adresa noastră:
REVISTA «CUTEZĂTORII» —
BUCUREȘTI, PIAȚA SCÎNTEII
NR. 1.

CRITICUL DE ARTĂ HORIA HORSIA VĂ PREZINTĂ **ALBUMUL DE ARTĂ «CUTEZĂTORII»**

ION ANDREESCU (1850 1882)

La vîrsta cînd, de obicei, un artist ajunge să-și afirme prin muncă talentul și personalitatea, Andreescu își încheia scurta existență lăsînd opera care l-a determinat pe însuși marele Grigorescu să spună: «Andreescu este cel mai mare artist pe care l-a avut țara...». Într-adevăr, Andreescu rămîne unul dintre pictorii noștri de seamă, opera sa creată în răstimpul unui deceniu, spre sfîrșitul secolului trecut, păstrîndu-și și astăzi neștirbită valoarea pe care i-o dau concepția realistă, interpretarea originală, vigoarea și forța de a evoca ceea ce este permanent în natură. Alături de numeroase peisaje, de flori și naturi moarte, pictorul a executat remarcabile portrete, unul dintre cele mai însemnate fiind acest «Portret de țărancă», cunoscut și sub titlul «Țăranca cu broboada verde» sau «Țăranca cu năframa verde». Datînd din ultimii ani ai vieții pictorului, portretul executat în tușe largi, într-un colorit sobru, exprimă noblețea și caracterul dîrz al acestei frumoase țărănci tinere. Atras de viața aspră a oamenilor simpli, pictorul a descoperit în chipul lor o atitudine de fermă demnitate umană, așa cum în peisaje a descoperit spațiul vast și monumentalitatea naturii. Opera sa poartă peste decenii mesajul artistului.

„ROZETELE CUTEZĂTORII"

UN CONCURS PENTRU **UN MILION** DE REPORTERI

Expoziția nr. 1

Sună de recreație. Glasurile copiilor umplu coridoarele școlii. Zarva se deplasează însă repede afară, unde ne așteaptă zăpada, care înmuiată de razele soarelui e numai bună pentru bulgări. Abia aștept să termin cu aerisirea clasei ca apoi să ies și eu la joacă. Cum isprăvesc, închid ferestrele și, fuga afară. Dar, spre uimirea mea nu văd nici un coleg de clasă. Unde or fi? Să știi c-au pus la cale vreo «acțiune secretă», fără mine. Alerg înapoi, în școală. Pe coridoare domnește liniștea. Vreau să-i strig dar, n-o fac. Străbat culoarul de la parter. Nimeni. Urc la etaj. În dreptul unei săli, mă opresc. Aud glasurile lor:

— Ce zici, Victorițo, de veverița mea?

— Foarte frumoasă...

— Mi-ar fi plăcut mai mult dacă spărgea cîteva alune... Intru. Toți colegii mei sînt prezenți. Admiră expoziția de desene a cercului de pictură din școală. Privesc. Prima expoziție de acest fel prezintă 50 de lucrări în acuarelă pe diferite teme: natură statică, peisaje, aspecte din viața noastră, a școlarilor și a oamenilor mari. Mă atrag în mod deosebit lucrările pionierilor: Marcela Chițu, Vasile Crușoveanu și Angela Prodan.

Cercul nostru de pictură este foarte tînăr, n-are tradiții. Dar sînt bucuros să vă scriu despre această frumoasă expoziție, Expoziția nr. 1 a mînuitorilor penelului din școala noastră.

ILIE NICOLA, cl. a V-a. Liceul - Dăbuleni, județul Dolj

Patrie nemuritoare

Tu ne-ai deschis cea mai aprinsă zare,
Ca raza unui soare necuprins,
Tu, România mea nemuritoare,
Al sufletelor noastre far și vis...

Plămada ta. din iarbă și din floare,
Ne-a dat scînteia graiului în piept,
Tu, România mea nemuritoare,
Supremul rost al vieții, înțelept...

Grădină-nstrăinată-ai fost, mă doare,
Dar dragostea din noi te-a liberat;
Tu, România mea nemuritoare,
Ești astăzi casa mea și-al meu palat!...

Noi, Codrul tău, cu frunza cîntătoare
Din inimi, te-nălțăm spre zări de vis
Sub ceruri de luceferi și de floare
Cu orizontul pururea deschis,
Tu, România mea nemuritoare!

TRAIAN IANCU

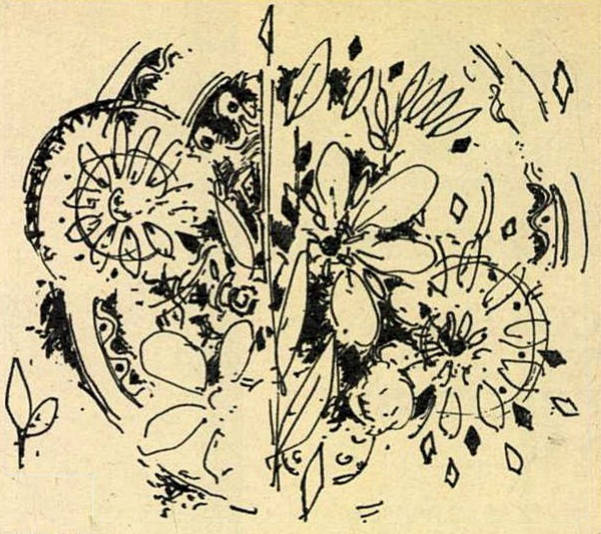

DETAȘAMENTUL CELOR 31

Într-o zi am cunoscut 31 de elevi — o clasă întreagă, 31 de pionieri — un detașament. Am stat cu ei și nu știu de ce mi s-a părut că timpul trece mai repede. Am stat în mijlocul lor și nu știu exact ce s-a întîmplat: parcă m-aș fi aflat cu ei la o altă oră, la ora în care...

...DORINA ȘI COLEGA EI AU «DISPĂRUT»

Liniște. Perdeluțele albe, molcome, și florile de la ferestre, accentuează parcă tăcerea care s-a lăsat. Toți elevii ascultă atenți lecția. Deodată: poc! poc!... Dorina și colega ei nu se mai văd. Au dispărut... sub bancă!

— Ce e, ce s-a întîmplat? sar cîțiva.

— Banca, răspunde una dintre fete, s-a rupt... Așa, dintr-o dată.

În rîsetele și hazul stîrnit de acest accident neprevăzut, doi elevi, ultimii de pe rîndul din mijloc, aduc banca lor fetelor. Ei s-au așezat pe două scaune.

Totul durează doar cîteva minute. Lecția își reia cursul...

Soneria a vestit apoi sfîrșitul orelor. Aproape toți elevii părăsiseră școala cînd, pe poartă, doi băieți se socoteau cum să iasă, cum să treacă mai bine dincolo în stradă cu spătarul unei bănci. După cîte se vedea, nu prea le era ușor.

— Uf... bine c-a ieșit, răsuflă ușurat unul dintre ei, cînd se văzură pe trotuar. Acum, încotro o luăm?

— Cum, încotro?! La atelier...

— Și pe urmă?

— Cum, pe urmă?!

— După ce reparăm spătarul...

— Ne-ntoarcem la școală, să-l montăm.

— Și cu planul nostru cum rămîne?

— Care plan?

— N-ai spus că mergem la Winnetou?

— Aa... da. Dar, zi și tu, cum? Aici e treabă serioasă, nu glumă. Pînă cînd îl sudează, pînă-l aducem înapoi și-l fixăm la loc, se face tîrziu.

— Atunci, lăsăm pe mîine filmul!

— Da, mergem mîine!

A doua zi, cînd Dorina și colega ei au venit în clasă, banca era la locul ei. reparată. Datorită celor doi — Petre Farcaș și Dumitru Irimia.

De altfel, cînd a fost vorba cine o să vopsească poarta mare de la intrarea școlii, tot ei au fost primii. Petre este un meșter neîntrecut. Știe de la unchiul său, constructor, o mulțime de lucruri. Știe în ce proporție se amestecă cimentul cu nisipul, știe să combine vopselele...

«CAPRA CU TREI IEZI»... IEDUL FĂRĂ COJOCEL

Marioara Morojan și Liliana Samoilă, secretarul literar și scenaristul teatrului «Așchiuță» citesc concentrate. Își repetă rolurile. Pentru că sînt și actori ai teatrului lor de păpuși. Mai departe puțin, peste cîteva bănci, sînt alte fete. Două dintre ele, Ruxandra Răduțoiu și Bela Carauleanu, sînt necăjite foc.

— Unde-i cojocelul?

— Ți-am spus doar, l-am căutat între costume și nu-i...

— Nu se poate, eu l-am pus acolo!

— Uită-te și tu, am îmbrăcat toate

◄ *Se pare că s-a ivit o defecțiune. Meșterii au sosit la fața locului.*

După vacanță, artiștii au pregătit o nouă stagiune. Premiera: «Punguța cu doi bani». Poftiți la spectacol! ▼

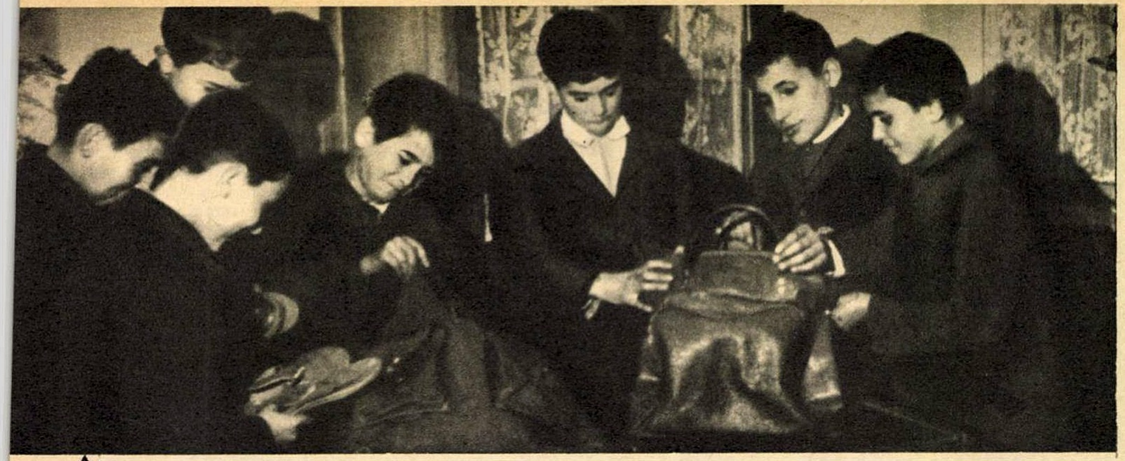

▲ *Cam așa se intîmplă înainte de plecarea în drumeție.*

păpușile. Numai iedul cel mic n-are cojoc. Cum o să apărem la spectacol?

— Facem altul! vine ideea salvatoare.

— Altul?! Bine, dar repede, că n-avem timp.

Și s-au apucat de lucru. Mîinile conduceau dibace foarfeca, stăpîneau cu pricepere mașina de cusut. O mașină pe măsura costumelor pe care le coase. Mică, mică, aproape cît palma...

După ce l-au îmbrăcat și pe iedul cel mic, au plecat degrabă la spectacol.

— Au sosit artiștii! Au sosit artiștii!... — se auzi strigînd un glas subțirel pe culoar. Pe semne, un școlar din clasa care aștepta cu nerăbdare teatrul pionierilor.

Uneori problemele par mai grele. Cei care sînt în impas, nu rămîn singuri. ▼

Ușile s-au închis, s-a făcut liniște. Apoi, în tăcerea coridorului, răzbăteau necontenit rîsete și aplauze. Era clar, artiștii se bucurau de mare succes.

VICECAMPIONUL

De nenumărate ori, băieții și fetele se adună în jurul comandantei lor, profesoara Ana Cornea. Stau de vorbă, discută despre lume, despre cum vor intra în viață, despre ce vor deveni. Cîte cărări nu are viața... spre care se vor îndrepta?! Cîțiva s-au hotărît să devină profesori, una dintre fete se și vede actriță, un băiat alpinist... Cei mai mulți băieți însă se doresc elevi în școlile miniere, la institut. Aici, pe Valea Jiului, mai mult decît oriunde, munca în mină are tradițiile ei. Băieții se văd în locul părinților și fraților mai mari. Pînă atunci însă, învață — detașamentul lor are mulți pionieri fruntași; și-și pregătesc puterile în sport. Mulți dintre ei sînt membrii în reprezentativele sportive din școală.

Într-o zi, un coleg de-al lor, a fost scos din echipa de handbal. Nu pentru abateri, nu. Altul a fost motivul. Profesorul de educație fizică l-a găsit mai potrivit pentru alt sport. De atunci, au trecut cîteva luni. Colegul lor Gheorghe Konya, că despre el era vorba, a devenit vice campion județean la lupte libere. Cine și-ar fi închipuit că el, care este atît de așezat, ar putea să-și măsoare puterile cu alți voinici și să-i învingă.

Zilele acestea, redactorii și «scriitorii» detașamentului sînt în mare fierbere. Primii pregătesc un nou număr de revistă («Foaie pentru inimă și minte»), ceilalți o nouă ediție de basme și povestiri. Da, nu vă mirați: în detașamentul lor se editează volume. Mici, ce-i drept, dar volume!

...Am cunoscut într-o zi 31 de elevi — o clasă întreagă, 31 de pionieri — un detașament. Am stat cu ei și nu știu de ce mi s-a părut că timpul trece mai repede. Am stat cu ei și nu știu exact de ce, dar nu-mi venea să plec. Ce mă reținea între ei? N-aș putea nici eu să spun precis. Poate felul lor deschis de a fi, poate clasa lor frumoasă, poate faptul că toți sînt buni colegi și prieteni, poate frumusețea vieții în clasă, în detașamentul lor. Sau poate toate la un loc. În orice caz, am să le scriu curînd. Unde? Pe adresa: clasa a VII-a C, Școala generală nr. 4, Petroșani.

LIDIA NOVAC

Graiul omenirii

Cînd luna apare din nou pe cer.
Luminile s-au stins în case,
Doar gospodinele mai stau cîteodată
Să facă baie pruncilor.

Eu am văzut și eu că e greu,
Să stai noaptea tîrziu,
Să lucrezi fără odihnă
Pe ramurile serii.

Apoi a venit din nou dimineața
Cu bucuria ei de derdeluș.
Copiii se duc prin parcurile albe și
Împreună cu pomii
Strălucesc ca o mantie sclipitoare.

MIRCEA POPESCU
Cl. a IV-a

CU MICROFONUL PRINTRE COPII

CE-AR MAI TREBUI INVENTAT?

RECUNOSC CĂ IDEEA (EXCELENTĂ!) MI-A FOST SUGERATĂ DE O EMISIUNE DE RADIO. AM PUS ȘI EU ÎNTREBAREA DIN TITLU MAI MULTOR ELEVI DE 12—14 ANI. RĂSPUNSURILE LOR MI SE PAR CÎT SE POATE DE SEMNIFICATIVE, CONȚININD, PE LÎNGĂ OBIȘNUITA NOTĂ DE UMOR, ȘI O SERIOASĂ DOZĂ DE INVENTIVITATE (GARANȚIA UNEI DEZVOLTĂRI INTERESANTE, ÎN PERSPECTIVA VIITOARELOR ÎNDELETNICIRI):

● Posibilitatea amplificării curentului electric de natură biologică, din fiecare din noi, ori din animale, în așa fel încît să avem, extrem de ieftin, și într-un mod aproape permanent, surse de electricitate nesfîrșite (Dan Coman — clasa a VII-a);

● O mașină de scris, foarte economic construită din punctul de vedere al spațiului, cu litere de tipar și cursive, în care să poată fi introduse caietele de școală, mașina întreagă încăpînd în servietă, pe lîngă cărți și caiete (Gabriel Butnaru — clasa a VIII-a);

● O perie de dinți cu mînerul elastic, în care să fie introdusă o rezervă — ca la stilourile «Pix» — de pastă de dinți, adică un fel de cartuș, lîngă fiecare fir de păr, existînd un mic orificiu prin care pasta introdusă în mîner să iasă atunci cînd strîngi ușor mînerul (Manole Sterian — clasa a VII-a);

● Un glob pămîntesc pentru școală, dintr-un material care să permită ca pe suprafața acestuia, prin intermediul unei claviaturi electrice, să poți dirija zborul unor avioane peste oceane, curgerea apelor, iluminatul marilor orașe și așa mai departe (chiar și erupții vulcanice) (Alexandru Răduulescu — clasa a VIII-a);

● O scară rulantă la tramvaie și autobuze, astfel încît să fie destul să pui piciorul pe prima treaptă și să ajungi, numaidecît, în tramvai sau autobuz, sus: ar fi un foarte bun mijloc și de a-i obliga pe toți călătorii să urce *numai* prin spate și să coboare *numai* prin față, acesta fiind sensul de mers al celor două mini-benzi rulante (Ion Paraschiv — clasa a VIII-a);

● Bare metalice, la automobile, fosforescente (Mariana Rădăuța — clasa a VI-a);

● O soluție netoxică, de pus în apa în care fierbe peștele, cînd îl gătești, în așa fel încît oasele să se coloreze (în roșu, în verde) și copiii mai mici să poată mînca și ei pește, fără să le mai fie teamă de oase (Florin Popa — clasa a VIII-a);

● O cerneală «cameleon», care-și schimbă culoarea în raport cu înclinarea tocului sau cu hîrtia pe care scrii (Vlad Stănescu — clasa a VII-a);

● Un bec fără filament, ceva în genul lămpilor fluorescente, dar mai ieftin (Viorel Popovici – clasa a VII-a);

● Un pupitru electronic, pentru copiii de clasa I care învață să scrie și nu știu ce înseamnă o poziție corectă la scris; acest pupitru măsoară instantaneu înălțimea elevului, greutatea, și se înalță ori coboară după necesități, iar dacă elevul își modifică poziția la scris, stă ghebos, numaidecît îl avertizează printr-un semnal luminos (nu sonor, fiindcă ar tulbura liniștea din clasă) (Pavel Poenaru — clasa a VII-a); etc. etc.

INVENTIVITATEA CELOR CHESTIONAȚI MERITĂ SĂ FIE CONSEMNATĂ ȘI, DE CE NU, STIMULATĂ ÎN PERMANENȚĂ — A LOR ȘI-A TUTUROR CELOR DE VÎRSTE ASEMĂNĂTOARE — ACUM, ÎN MOMENTELE ALEGERII VIITOAREI PROFESII. ORICÎT DE NAIVE, AMUZANTE SAU PUR SI SIMPLU GREU DE REALIZAT PAR IDEILE PE CARE M-AM GÎNDIT SĂ LE CITEZ, ELE VORBESC DESPRE CEVA EXTREM DE PREȚIOS: INTELIGENȚĂ ȘI INGENIOZITATE. SĂ NU RISIPIM, PE DRUM, NICI UN GRAM DIN ACESTE CALITĂȚI.

MIHAI STOIAN

Ah, zăpezile

Povestire de COSTACHE ANTON

Niciodată albul zăpezii și jocul fulgilor nu m-a decepționat mai mult ca în această vacanță. Trebuia să plec la bunici, acolo urma să-i întîlnesc pe verișorii mei Ioniță și Uca, dar zăpezile abundente care cad de trei zile m-au oprit. Pe Ioniță și Uca nu-i văzusem niciodată. Îi știam doar din spusele bunicului. Ori de cîte ori venea bunicul pe la noi, mama sau Octav (asta cînd Octav nu era la școală) îl întrebau:

— Ai fost și pe la Alexandru? Ce fac nepoții?

Bunicul părea să aibă răspunsul pregătit mai dinainte:

— Ce să facă și ei? Cresc! Uca și-a tăiat părul.

De obicei, din răspunsurile bunicului, Ioniță lipsea. Numai cînd întrebarea se referea la amîndoi exista și el. În rest, nu l-am auzit niciodată pe bunicul să-i rostească numele. Totdeauna o aducea în prim plan pe Uca. Ce părere avea Uca despre căderea dinților, ce a făcut cînd a mers în prima zi la școală, de ce și-a ars pe rug cea mai frumoasă păpușă, cum a fugit într-o vară din tabără. În multe din aceste întîmplări cred că nu s-ar fi recunoscut nici ea pentru că bunicul le privea dintr-un anumit unghi, care le schimba puțin, le înfrumuseța. Slăbiciunea lui pentru Uca era evidentă. Tot ce făcea ea, găsea la bunicul înțelegere și părtinire. Chiar cînd punea la cale sau cînd comitea cele mai mari boroboațe, el îi găsea circumstanțe atenuante, o absolvea de greșeli, le trecea în seama lui Ioniță. După el, Ioniță era capul tuturor răutăților. Punea boabe de piper în prăjituri, ulei în damigenele cu vin, bicarbonat în cafelele invitaților. La unchiul Alexandru venea lume multă: regizori de filme, actori, scenariști, balerine, compozitori, directori mari din ministere. Ei bine, odată Ioniță a tăiat toți nasturii de la paltoanele lăsate la vestiar. Uca, bineînțeles, i-a sărit în ajutor. A luat vina asupra ei. S-a sacrificat, așa cum se mai sacrificase de atîtea ori. Octav nu era acasă și bunicul ne povestise întîmplarea numai nouă, adică mie și mamei. Știu că mama a întrebat:

— Dar ești sigur că nu a tăiat ea nasturii?

Eu am sărit indignat:

— Cum, mamă? Nu crezi ce spune bunicul?

Unchiul Alexandru a trebuit să ia măsuri severe. Ori de cîte ori mai avea invitați, o ducea pe Uca în camera ei și răsucea cheia în ușă cu mîna lui. Am vrut să întreb dacă Ioniță n-o ajuta să evadeze, dar m-am oprit la timp. N-ar fi avut nici-un haz s-o ajute el. Cel care îi arunca o scară din fibre de rafie și-i întindea mîna să iasă pe fereastră eram eu. Zile și săptămîni m-am văzut, după aceea, salvatorul Ucăi. Aparițiile mele erau dintre cele mai neașteptate. Purtam mască, un sombrero uriaș, albastru sau roșu, și încercam să fiu cît mai misterios. Nu-i spuneam decît trei cuvinte:

— Vino! Ești liberă.

O ajutam să coboare pe scara din fibre de rafie, apoi dispăream. Alteori ne strecuram chiar pe sub nasul invitaților și dacă vestiarul era păzit cu strășnicie, tot găseam ceva care să ne amuze și în același timp să o răzbune pe Uca. Lăsam robinetele deschise la bucătărie, împrăștiam prin salon prafuri de strănutat sau (cea mai grozavă răzbunare) blocam butonul soneriei și pînă își dădeau seama, țîrîitul strident se auzea un sfert de oră. În stradă, Uca se oprea, îmi lua sombrero de pe cap și după ce mă privea lung, întreba:

— Pot să știu cui datorez recunoștința de a fi fost smulsă din acest Turn Babel?

Eu zîmbeam:

— Are vreo importanță?

În vara aceea n-a lipsit mult s-o întîlnesc cu adevărat la bunici. Numai Octav a fost de vină că n-am întîlnit-o, cum isprăveam școala, îmi făceam bagajele și a doua sau a treia zi plecam. Plecam cu domnișoara Zane. Bunicul ne aștepta la gară cu docarul. Octav avusese un an greu, își luase multe ore sau ceva în genul ăsta și pentru că se simțea obosit, încă de pe la jumătatea ultimului trimestru ne-a anunțat că va merge și el să petreacă vacanța la țară. Mama a fost teribil de bucuroasă și s-a apucat de pregătiri. Nu se mai întîmplase de mult să plecăm toți trei în vacanță la bunici. Eu eram amețit. Pur și simplu nu-mi mai găseam locul. O vacanță cu Octav nu se întîlnea chiar pe toate drumurile.

În primul rînd, Octav avea cele mai grozave undițe, dar asta nu era totul. La țară se schimba, devenea dintr-o dată altul. Cum punea piciorul pe scara docarului, își scotea ochelarii, cravata, haina, își sufleca mînecile și, bineînțeles, îi cerea bunicului biciul și hățurile. Mama spunea rîzînd:

— Fiți atenți, domnul profesor se pregătește pentru cea mai importantă experiență din cariera dumisale didactică: propagarea sunetului în natură. La primul punct se înscrie rotirea biciului prin aer, la al doilea vor fi lansate în eter cuvintele «dii, călușule», iar la punctul al treilea se va încerca obținerea celui mai clar ecou din cîte s-au obținut vreodată.

Dar la sfîrșitul anului școlar, tezele, reexaminările, examenele, l-au prins pe Octav pînă peste cap. Și cum el nu-i deloc expeditiv, a amînat plecarea la țară. Întîi o săptămînă, apoi două, apoi într-o dimineață la cafea l-am auzit întrebînd-o pe mama:

— Ce faci cu Tin? De ce nu-l trimiți la bunici?

Eu eram de față, dar Octav vorbise ca și cînd n-aș fi fost. Mama, contrariată, i-a căutat privirea:

— Credeam că mergem împreună.

— Sînt ocupat. Să plece singur.

Știam ce sens dădea Octav acestor cuvinte. Din nou trebuia să suport toată vara glasul dogit și obositor al domnișoarei Zane. Dar n-aveam ce face. Zarurile fuseseră aruncate. Încă înainte de prînz profesoara mea de vioară a intrat în curte, pregătită de drum. Își pusese cunoscuta și răscunoscuta pălărie cu voaletă neagră, pardesiul de alpaga, pantofii de lac. Bineînțeles, nu-și uitase poșeta de voiaj (mare cît două valize) și burdușită cu tot felul de partituri, doctorii și ierburi culese cu mîna ei pentru ceaiuri.

Bunicul ne aștepta la gară. După ce m-am urcat în docar, m-a întrebat:

— De ce-ai întîrziat atîta? Au fost pe-aici Uca și Ioniță. Dacă veneai alaltăieri îi mai prindeai.

Am lăsat vorbele bunicului să treacă pe lîngă mine, fără măcar să clipesc. N-am întrebat nimic, nici atunci, nici mai tîrziu, însă eram atent la tot ce se vorbea în casă. Uca și Ioniță au stat puțin la bunici, vreo cinci zile, dar s-a vorbit despre ei de parcă ar fi stat cinci veri. Ioniță a spart un geam, a dărîmat poarta de la uliță, a devastat livada. În livadă erau opt meri văratici și nici unul n-a rămas întreg. Însă bunicul era incorigibil. Din nou atribuia lui Ioniță aproape tot ce făptuise Uca. De astă dată însă nu mai era mama care să i se alieze ori să-i treacă exagerările cu vederea. În schimb exista un martor imparțial: bunica. Ea își vedea de treburi, nu părea atentă la ceea ce spunea el, dar cum se ivea o neconcordanță, întreba:

— Ce spui tu, Alexandre? Geamul de la bucătărie l-a spart Uca, nu Ioniță.

Bunicul nu era surprins de intervenție, dar nici nu revenea asupra celor spuse. Dădea din cap hotărît:

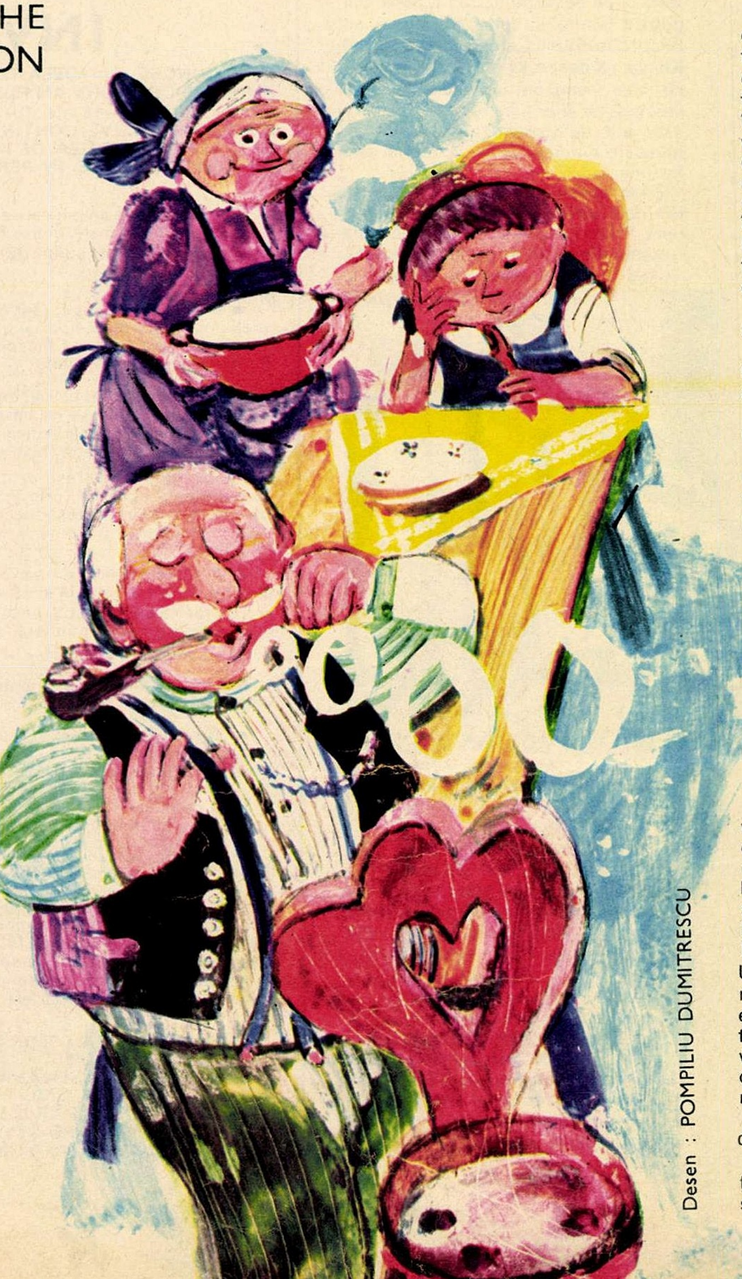

Desen: POMPILIU DUMITRESCU

— Ştiu eu mai bine. Ioniţă l-a spart. N-a venit el să-ţi spună?

— A venit pentru că n-a avut încotro. Pentru că îl mîna din urmă soră-sa, cu acul de cojocărie.

Oricît ar părea de ciudat, însă ceva din atitudinea părtinitoare a bunicului mi se transmisese şi mie. Uca mă atrăgea prin purtarea ei băieţoasă, prin ispràvile neobişnuite, răsunătoare. Eu mă jucam puţin şi de aceea poate simţeam nevoia unei compensaţii, tînjeam după un tovarăş de năzdrăvănii. L-aş fi ales pe Ioniţă, dar prea semăna cu mine, prea ne potriveam în multe, ca să ne şi tolerăm. Eu tînjeam după un tovarăş de joacă, dar nu mă gîndeam să fie neapărat băiat şi nici fată. Gîndul mă ducea la ceva intermediar, adică şi băiat şi fată. Şi Uca părea să întruchipeze cum nu se putea mai bine acel gînd.

A fost o vară dominată de gesturile ei insolite, de capriciile şi gusturile ei. Tot ce altădată nu-mi plăcea la bunici, un anume obiect, un anume ungher din casă sau din curte, un anume drum, căpăta un interes deosebit, ori pur şi simplu îşi schimba înfăţişarea din clipa în care aflam că acel obiect, acel ungher ori acel drum îi plăcuse Ucăi. Aşa s-a întîmplat cu tacîmurile. Bunica Octavia nu punea la masă tacîmurile bune (linguri, cuţite şi furculiţe de argint) decît de două-trei ori pe an, de sărbători. Cu mine făcea însă excepţie. Îmi punea tacîmuri bune în fiecare zi. Eram singurul care se folosea la masă de lingură, cuţit şi furculiţă de argint. Aşa am fost obişnuit de cînd eram mic şi mi se părea cît se poate de firesc să fie aşa. Nefirescul şi nu atît nefirescul, cît ridicolul din această situaţie, mi s-a relevat abia cînd am aflat că Uca preferase tacîmurilor bune (cu care a vrut bunica să o răsfeţe) pe cele de fiecare zi. Poate că n-aş fi aflat acest lucru, însă într-o seară pe masă a apărut o lingură de lemn cu coada mai scurtă. Bunicul a dat-o la o parte, rîzînd:

— Asta-i bună de aruncat pe foc, Octavie. De ce-o mai pui pe masă?

— E lingura Ucăi, a spus bunica. Ea a rupt-o, ei o să i-o dau ori de cîte ori o mai veni pe-aici. Că i-am pus tacîmurile bune şi nici n-a vrut să se uite la ele.

— Ce ai iar cu fata? a întrebat bunicul. Nu-i poţi ierta că ţi-a refuzat bunătate de tacîmuri. Da'poate că n-a vrut să te refuze. Poate că a vrut să nu ne jignească separîndu-se de noi. La asta de ce nu te gîndeşti?

A fost cred cel mai mare bobîrnac pe care l-am primit vreodată. M-am ridicat de la masă pretextînd că nu mi-e bine, iar a doua zi am cerut să mi se schimbe tacîmurile. Bunica Octavia n-a înţeles ce vreau. Mi-a adus tot tacîmuri de argint.

— Astea ce au? a întrebat ea mirată. Nu-s curate?

Eu nici n-am ridicat ochii, am spus repede:

— Vreau să mănînc laptele cu lingură de lemn.

Voiam, de fapt, altceva. Voiam să mănînc cu lingura Ucăi, dar nu puteam s-o cer, aşa, tam-nesam. Pentru asta am recurs la altă stratagemă. Am lăsat să treacă vreo cîteva zile, am luat o lingură de lemn şi după ce i-am rupt coada, am schimbat-o cu aceea care fusese a Ucăi.

*

Ninge de trei zile şi nu pot pleca la bunici. Ah! zăpezile, zăpezile...

MIHAI NEGULESCU

OGLINZI DE ŢARĂ

Pe scoarţă de copac de s-ar înscrie
numele tău — copacul s-ar urni
din rădăcini, înaltă bucurie,
vibrînd de rod stelar în plină zi.

Pe coama rîului de-ar fi să-ţi bată
imaginea, ar fulgera undiri
şi-ar reveni din rîu, împrospătată
ca soarele dintr-un sărut de miri.

Pe frunţi de lan de ţi-ai lăsa-n amiază
de aur calm privirile, te-ai minuna
cum ciocîrliile te desenează,
cum spicul soarelui sărută umbra ta.

IN ŢARA LUI Walt Disney

Haide în trenul de romaniţe, fata mea,
cu locomotivă de crizantemă.
Vom călători peste rîul a însera,
ne vor fi zorile diademă.

Simţi culorile respirînd într-un vechi tam-tam,
simţi în păsări cum inima clipei bate?
Rupi din pădure un ram —
frunza va ninge şi va zidi cetate...

Dar, sub cetatea de frunze, la colţ de drum,
ne va face cu ochiul, ghiduş, o păpuşă de scîndură.
De-i răspunzi, în jurul ei se va face moară de fum,
şi din acel aşchiuţă, ce culorile lui Disney le vîntură,

Va răsări aievea un băietan —
Pinocchio — fiul creioanelor colorate.
Îl vom decupa de pe ecran
cu inima. Şi vom porni mai departe.

TRENUL

Aleargă prin zodii, ce herghelii de mister?
Ce tren de-nserare ori de penare?
Sub ochii-i de zimbru distanţele pier,
în şeile negre — feţi frumoşi de ninsoare...

Îl aşteaptă Moldova într-o oră cu tei,
Ardealul prin codri îi leagănă urmele —
şi Dunărea-l simte de seama ei
trăgînd după sine munţii, cu turmele.

Trenul să fie de zahăr şi celofan?
Transparent te străbate, copilărie.
Se opreşte doar cînd mai împlinim un an
să-şi dreagă osiile, la cofetărie.

Şi pleacă degrabă, mai năzdrăvan,
mai abraş
decît mingea, decît sandalele sau ghiozdanul —
ducîndu-ne în cuşetă paltonul de uriaş
ce mic ne va rămîne pînă la anul!

Să aibă locomotivă de catifea
ori de stea:
Nici nu-l auzi cum vine şi pleacă.
Se luptă în numele nostru cu iarna grea
îmbrăcat în halviţă de promoroacă...

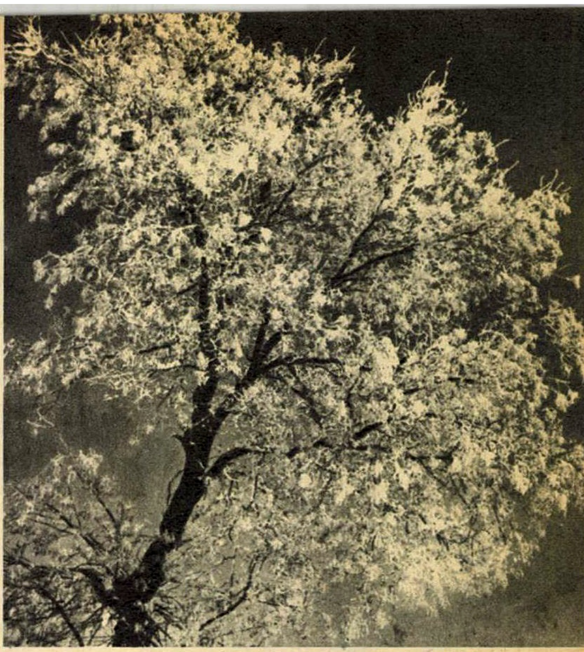

Foto: ELENA FUNDULEA

MIOARA CREMENE

Un as

Spuneţi-mi: cunoaşteţi băiatul acesta zburător?
E campionul săriturilor într-un picior...

Poate sări
(într-adevăr uluitor e!)
peste pomi, peste mori, peste casă
(ce vreţi, dacă face exerciţii întreaga zi,
şi e, şi fondist
şi mare, mare artist?)
Sare peste geografie, matematică, franceză, istorie.
Dar nu poate sări dintr-o clasă în cealaltă clasă.
(Ăsta e singurul lucru trist!)

Supărare

Nu ştiu dacă-i minciună, ori adevărat e.
A fost un împărat care avea întotdeauna dreptate...
Pe împărat îl chema:
Vasile, Dan, Laie,
(cam aşa ceva)
şi era împărat la el în odaie.
Împărţea porunci cu gesturi nobile
printre obiecte şi printre mobile.
Zicea: azi scaunul o să fie masă,
masa un ceainic
fumegînd în sus,
covorul un tren,
oglinda — locomotivă viforoasă!...
(... Iar supuşii i se supuneau în chip supus)
Zicea (pedeapsa o dădea destul de des pare-mi-se):
azi cărţile le pedepsesc
să stea închise!...

Şi totuşi împăratul stă îmbufnat
Şi nu mai poate de supărare...
Pentru că atunci cînd iese la plimbare,
(Oare de ce? Din ce pricini tainice?)
copiii din strada noastră nu vor să fie
nici mese, nici scaune, nici ceainice...

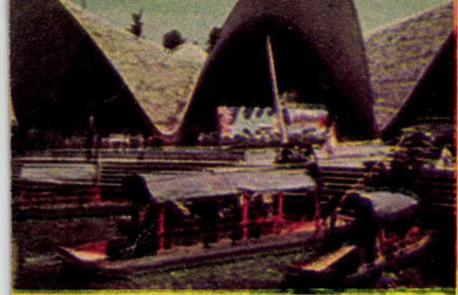

6

7

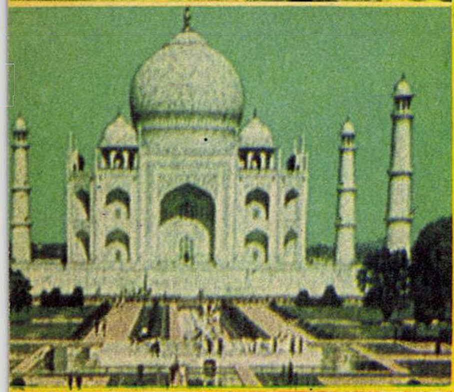

5

4

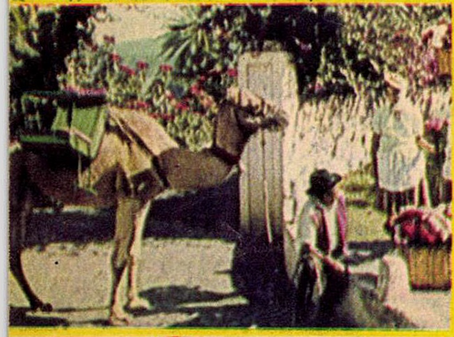

3

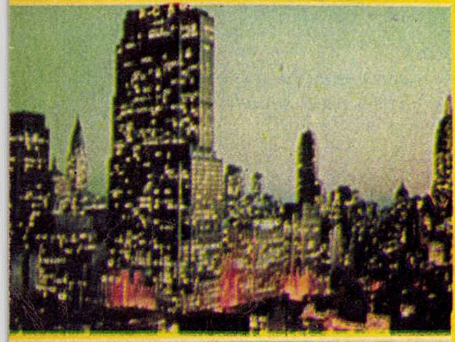

2

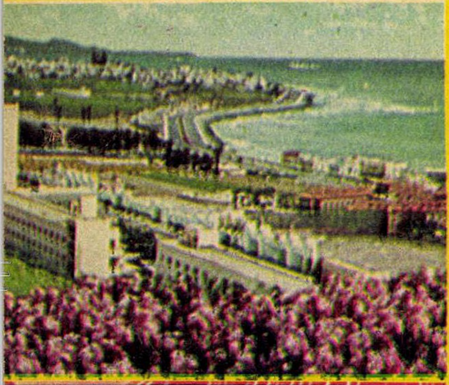

1

CU PRILEJUL REINTOARCERII ÎN PATRIE, PENTRU VOI, DRAGI CITITORI, **CONSTANTIN MĂNESCU**, NAVIGATOR ŞEF AL TAROM VĂ ÎMPĂRTĂŞEŞTE UNELE IMPRESII DIN CĂLĂTORIA ÎNTREPRINSĂ

CU YR-IMK

ÎN JURUL LUMII SURVOLÎND:
③ OCEANE ⑤ MĂRI ④ CONTINENTE ㉗ ȚĂRI

BUCUREŞTI, 11 DECEMBRIE 1969, ORA 12,59.

— Turn Băneasa, sînt YR—I M K, la bord totul normal, aprobaţi decolarea.

— Y R—I M K, sînt Băneasa Turn! Aprob decolarea pe pista 072°, vîntul de la 050° cu 3 m/sec.

— I M K confirm. Avem liber pentru decolare.

— I M K sînt Băneasa Turn, aţi decolat la ora 13,00. Pentru instrucţiuni următoare, schimbaţi pe frecvenţa...

Avionul desprins de pe pistă şi-a luat zborul plecînd în cea mai lungă cursă a aviaţiei române, avînd de străbătut peste 47 000 km. De fapt, pentru noi, echipajul, cursa aceasta începuse cu cîtva timp în urmă. Stabilirea rutei, calcularea distanţelor şi a timpilor de zbor, studierea fenomenelor meteorologice previzibile pe durata cursei în diverse zone ale globului, ne-au ţinut multe ore aplecaţi deasupra hărţilor şi a documentaţiei aviatice cu aplicaţie internaţională.

Prima escală — **Karaci** (Pakistan). Escală scurtă (de alimentare cu combustibil) dar foarte... fierbinte. Trecuseră numai 8 ore de cînd paltoanele şi mănuşile ni se păreau buni tovarăşi de drum, iar acum nu ştiam cum să ne debarasăm mai repede de ele. Şi de aici înainte, încă multă vreme le-am lăsat în părăsire.

Două ore după decolarea din Karaci, roţile avionului nostru au atins pămîntul Indiei. Se lumina de ziuă la **New Delhi.** Acasă, la Bucureşti, era ora 2 . Iar noi... simţeam că-i ora de culcare. Şi ne-am conformat. Dar, după cîteva ore de odihnă, întreg echipajul eram gata de plecare în oraş. Eram nerăbdători să vedem elefanţi, îmblînzitori de şerpi, indieni cu turbane, magazine cu obiecte din fildeş sculptat, Universitatea, mormîntul luptătorului pentru eliberare naţională — Gandhi. Am văzut toate acestea. Ba mai mult decît atît, pe o căldură toridă, cîteva maşini închiriate ne-au dus la 250 km depărtare de New Delhi, pînă la Agra. Aici se află renumitul templu Taj Mahal. Efortul nostru a fost pe deplin răsplătit de frumuseţea şi strălucirea acestui monument arhitectonic, de măiestria cu care au fost încrustate în marmură mii şi mii de pietre preţioase, de fineţea cu care au fost create adevărate dantele din marmură. Perfecta simetrie a întregului ansamblu al clădirilor privite de pe linia de centru îţi dă în permanenţă senzaţia că priveşti în oglindă.

15 DECEMBRIE. Ne aflăm la **Rangoon** (capitala Birmaniei). Căldura ne urmăreşte şi aici. Pe străzi, alături de tradiţionala ricşă a orientului, întîlnim maşini cu trei roţi şi cu... patru.

Ştiam multe despre arta şi perfecţiunea cu care au fost ridicate aici pagodele. Aşa că ne-am hotărît să vedem o astfel de construcţie, aşa-numita «Pagoda de aur», urcată sus, pe o colină şi ale cărei turnuri străluceau pînă departe. După această «ascensiune», o masă alcătuită din diferite specialităţi de orez şi un desert de papaia (un fel de pepene galben), au fost binevenite. A doua zi urma să efectuăm zborul de la Rangoon la Bangkok şi de aici mai departe la **Hong Kong.** Am rămas aici, la Hong Kong, trei zile. Trei zile, în care am avut prilejul să admirăm portul cu sute de ambarcaţiuni, oraşul iluminat feeric, sute şi sute de reclame colorate. Ne-au impresionat coloritul viu al peisajului, ordinea şi curăţenia, intensa animaţie, aglomerarea de magazine.

O dată cu apropierea decolării de la Hong Kong nerăbdarea pasagerilor de a ajunge în centrul celei mai populate aglomerări urbane de pe glob — **Tokio** — creştea tot mai vizibil. **«Cît va dura zborul?»**, **«O fi departe de la aeroport pînă în oraş?»** şi alte întrebări de acest fel ne erau adresate.

Peste mai bine de cinci ore de la decolare, I M K îşi aşeza trenul de aterizare pe una din pistele aeroportului Sakura din Tokio. Traficul intens nu ne permitea să rămînem mai mult de 45' pe acest aeroport. Aşa că, după ce i-am lăsat pe pasageri, ne-am «luat iar zborul» spre **Nagoya,** un oraş la vreo 300 km de capitala Japoniei. Primiţi la început cu vînt, pîclă şi o atmosferă morocănoasă, Nagoya şi-a dezvăluit farmecul numai după vreo două zile, cînd totul în jur parcă s-a limpezit. Am stat în faţa televizoarelor din camerele hotelului multe ore. Eram amatori să vedem cîte ceva pe fiecare dintre canalele de televiziune. În acest timp, cei doi mecanici naviganţi Mihai Rusoiu şi Dumitru Mătasa s-au îngrijit de «sănătatea» avionului. Ne aştepta un zbor care nu mai fusese efectuat nicicînd de un avion românesc:

ZBORUL PESTE PACIFIC

N-aş putea vorbi de emoţie. Poate, doar emoţia unei premiere în care «rolurile», teoretic, erau foarte bine cunoscute de noi toţi. Este drept, era necesară o atenţie deosebită. Ocolirea unui nor, a unei furtuni, o deviaţie oricît de mică trebuia notată, ca apoi să fie corectată.

Zburam la 7 000 m altitudine. Pasagerii erau liniştiţi. Zîmbetul încrezător al însoţitoarei de bord care le aducea mereu veşti din cabina noastră, avea darul să-i facă să se simtă «la larg». Mai mult de 5 ore, pe parcursul a 3 500 km, n-am văzut prin norii sparţi decît oglinda oceanului albastru-cenuşiu, încreţit de valuri. Pentru a ajunge în arhipelagul Hawai era necesară, undeva, pe o insulă, o escală tehnică (alimentare cu combustibil). Nu era deloc simplu să găseşti această insulă (despre care ştiam că-i lungă de 3 km, atît cît este şi pista). Dar, după calculele făcute încă din Bucureşti, cu mici corecţii la faţa locului, în radarul de bord, exact pe direcţia de înaintare, la 235 km a apărut un punct: era insula **Wake.**

Se făcuse noapte. Apropiindu-ne, am văzut luminile aeroportului răsărind ca din apă. Suprafaţa insulei părea atît de mică şi parcă legănată de valurile oceanului, încît îţi crea senzaţia că nu ai unde să aterizezi. În privinţa aceasta însă, noi nu aveam griji. Eram bine documentaţi, cunoşteam toate manevrele aterizării, fără nici un risc. O oră şi jumătate după aterizare pusesem la punct totul pentru un drum de încă 3 600 km peste apele Pacificului, spre arhipelagul insulelor...

HAWAI

Era în noaptea de 24 decembrie. Plecaţi din Wake, în zborul nostru urma să intersectăm meridianul de 180° (linia de schimbare a datei). Întîlnirea aceasta ne făcea să fim mai tineri cu o zi (dacă se merge spre

9

10

11

CARTE DE VIZITĂ:

EXCURSIE PE GLOB

ION ALEXANDRU, PILOT-ȘEF AL TAROM (CEL CARE 27 DE ZILE S-A DOVEDIT «AS» LA LIMBA ENGLEZĂ); **CONSTANTIN MĂNESCU,** NAVIGATOR-ȘEF AL TAROM (NUMIT DE CĂTRE COLEGI «CREIERUL ELECTRONIC LA BORD»); **ION DRĂGĂNESCU,** COMANDANTUL DETAȘAMENTULUI IL-18 (ENTUZIASTUL ORGANIZATOR AL PLIMBĂRILOR TERESTRE); **ION GAVRILĂ,** PILOT INSTRUCTOR (ÎNTRUCHIPAREA CALMULUI LA BORD); **STELIAN BĂNICĂ,** PILOT INSTRUCTOR («CEL MAI BOGAT OM DIN ECHIPAJ», CARE REZOLVA LA ATERIZARE ȘI PROBLEME BĂNEȘTI); **GHEORGHE TULBURE,** NAVIGATOR INSTRUCTOR (DEȚINĂTORUL ÎNTREGII DOCUMENTAȚII DE NAVIGAȚIE DE LA BORD); **EMIL ROTARU,** OPERATOR-RADIO NAVIGANT INSTRUCTOR ȘI **GHEORGHE ȘTEFĂNESCU,** OPERATOR RADIO NAVIGANT (OAMENII DE LEGĂTURĂ CU PĂMÎNTUL); **DUMITRU MĂTASA** ȘI **MIHAI RUSOIU,** MECANICI NAVIGANȚI («MEDICII» TEHNICI AI AVIONULUI); **VIORICA HUȚANU, DORIN RĂȘINĂ** ȘI **N. GHEGELIU,** ÎNSOȚITORI DE BORD (REALIZATORII DIALOGULUI DINTRE ECHIPAJ ȘI PASAGERI).

vest de meridian se adaugă o zi, spre est se scade o zi), așa că pasagerii au ținut să cinstească evenimentul destupînd cîteva sticle de șampanie. Am ajuns la **Honolulu,** în insulele Hawai , dimineața. Dimineața zilei de... 24 decembrie!

«Însulele primăverii veșnice», cum i se mai spune arhipelagului, ne-au primit cu o temperatură foarte plăcută (era iarnă, cînd temperatura nu scade mai mult de + 18°), cu un soare nemaipomenit de strălucitor, îmbrăcate într-o haină atît de viu colorată încît totul ni se părea nefiresc. Marele oraș turistic și-a așezat hotelurile în așa fel, încît din orice colț să ai vedere la munte și la ocean.

Coloritul voios, oamenii amabili, și, mai ales, dorința noastră de a vedea cît mai multe lucruri au făcut să ne piară oboseala. Plaja întinsă, lacul special amenajat cu fel de fel de specii de viețuitoare din ocean, clădirile cu cele mai neașteptate soluții arhitectonice împrejurimile orașului Honolulu, toate au fost îndelung privite, admirate. Fotografii cu fiecare dintre noi așezați sub palmieri sau bananieri, urcați pe stînci sau mergînd pe stradă, s-au aglomerat în aparatele noastre de fotografiat. Seara, o surpriză plăcută: televiziunea consemna aterizarea noastră la Honolulu. Imaginea s-a odihnit îndelung asupra indicativului Y R—I M K, asupra tricolorului patriei noastre. Era astfel salutată prima aterizare a unui avion românesc aici.

HONOLULU—LOS ANGELES: 4 300 km PESTE OCEAN

Ne aflam în fața celui mai lung și poate celui mai greu tronson pentru a ajunge în **Mexico-City.** 4 300km urma să parcurgem peste apă, fără nici un reper, iar după 7 ore de zbor, înainte cu 400 km de **Los Angeles** trebuia să intrăm într-un coridor aerian anume. În timpul pregătirilor din țară mai aflasem că în luna decembrie aeroportul de aici este inundat uneori de ceață. Așa că, pentru orice eventualitate, pregătiserăm încă alte... 7 aeroporturi de rezervă din California și Nevada, unde am fi putut ateriza în caz de nevoie. Dar, totul a decurs normal. După o scurtă escală la Los Angeles, și după alte 4 ore de zbor, în zorii zilei, o priveliște minunată ni se desfășoară sub ochi. La o altitudine de 2 400 m, în mijlocul unei naturi darnice, aeroportul din Mexico-City strălucea în soare. Orașul, pregătit să întîmpine Anul Nou era îmbrăcat în haină de sărbătoare. Cu toată atracția pe care o exercitau străzile cu magazine diverse, orășele special amenajate pentru copii, n-am uitat stadionul și satul Olimpic.

DECOLARE SPRE ORAȘUL «ZGÎRIE NORILOR»

Dupa o scurtă escală la **Acapulco** — 3 950 km se așterneau în fața noastră, înainte de a ajunge la **New York.** 6 ore mai tîrziu aceștia rămăseseră în urmă,iar noi ne pregăteam să aterizăm. Se înoptase. Deodată în lumina farurilor, pentru o fracțiune de secundă ne apare o pasăre destul de mare. Păsările pot face stricăciuni serioase avionului, cînd acesta este în viteză. Ciocnirea n-a putut fi evitată și avionul a fost usor deteriorat în partea frontală. Dar în zilele următoare totul a fost remediat.

La New York ne-am adus, în sfîrșit, aminte de hainele groase cu care plecaserăm de acasă. Frigul însă nu ne-a împiedicat să mergem peste tot unde ne propusesem: unele cartiere mai importante, opera Metropolitan, Empire State Building (cu 102 etaje, înalt de 449 m), Statuia Libertății, sediul O.N.U. etc.

Anul Nou l-am sărbătorit după ora Bucureștiului. Gîndurile noastre zburau acasă, la cei dragi.

LAS PALMAS DE GRAN CANARIA,

renumita stațiune climaterică și port al insulelor Canare, a fost ultima noastră escală mai îndelungată. Cu o zi în urmă,o furtună distrugătoare făcuse multe stricăciuni. Dar oamenii de aici sînt obișnuiți atît cu dărnicia naturii cît și cu capriciile ei. Coloritul puternic, costumele pitorești, carnavalurile fastuase, dansurile și cîntecele localnicilor au darul să-i cucerească pe cei ce vin aici.

7 IANUARIE 1970

După scurte escale la Roma și Istambul Y R—IMK se îndreaptă spre București. Nerăbdarea noastră de a ateriza pe pămîntul patriei crește cu fiecare minut. Ni se transmite la bord, prin radio, că sîntem așteptați nu numai de familii ci și de presă, radio, televiziune. Sincer, nu ne așteptam la o astfel de primire. Socoteam că organizînd zborul în cele mai mici amănunte, respectînd ziua, ora și, bineînțeles, minutul de aterizare și decolare a avionului nostru cu pasageri (anunțate cu o lună mai devreme fiecărui aeroport străin), făcînd ca totul să meargă «ca ceasul», nu făcusem altceva, decît să ne îndeplinim misiunea.

ÎN IMAGINI: 1. Cînd soarele apune în insula Hawai. 2. Una dintre perlele coastei Oceanului Atlantic: Las Palmas de Gran Canaria. 3. În cartierul Manhattan din New York «zgîrie norii» se fac prezenți și noaptea. 4. Astfel de imagini întîlnești adesea în insula Canaria. 5. Taj Mahal — renumitul templu indian din orașul Agra. 6. Dantela aceasta uriașă acoperă unul dintre cele mai moderne restaurante din Mexico-City. 7. Aceste flori, mereu vii, amintesc de locul unde se află înmormîntat trupul marelui erou național al Indiei — Gandhi (Delhi). 8. Venirea serii aduce un plus de frumusețe peisajului din Hong Kong. 9. Stîncile, apa, soarele, toate sînt parcă altfel aici, în insula Oahu, cea mai mare din arhipelagul Hawai. 10. La orice oră din zi și din noapte Acapulco, oraș pe coasta Pacificului, prezintă același miraj pentru turiști. 11. Murmurul valurilor, adierea brizei oceanice, vegetația abundentă, acesta este decorul de basm al Hawai-ului. 12. Luminile, reclamele, benzile luminoase fac din noapte zi pe străzile orașului Las Palmas. 13. Apele darnice ale Oceanului Pacific sînt «vizitate» și noaptea de pescarii din Hong Kong. 14. Imagine adesea întîlnită în Bangkok (Tailanda). 15. Frumusețea arhitectonică a catedralei din Las Palmas vorbește despre măiestria constructorilor ei. 16. Alături de clădiri moderne, de civilizație, în Bangkok se întîlnesc și astfel de scene pitorești.

12

13

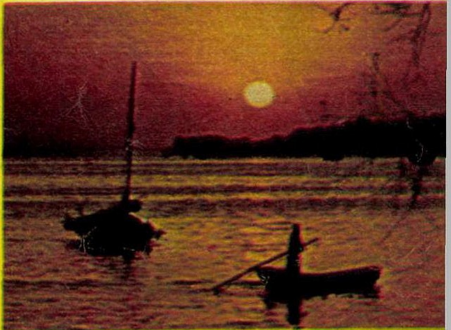

14

15

16

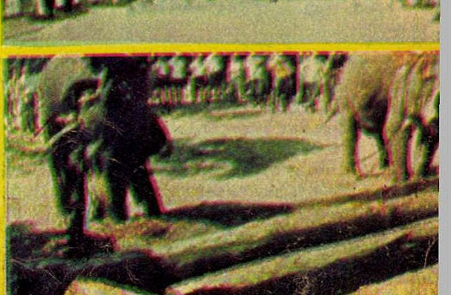

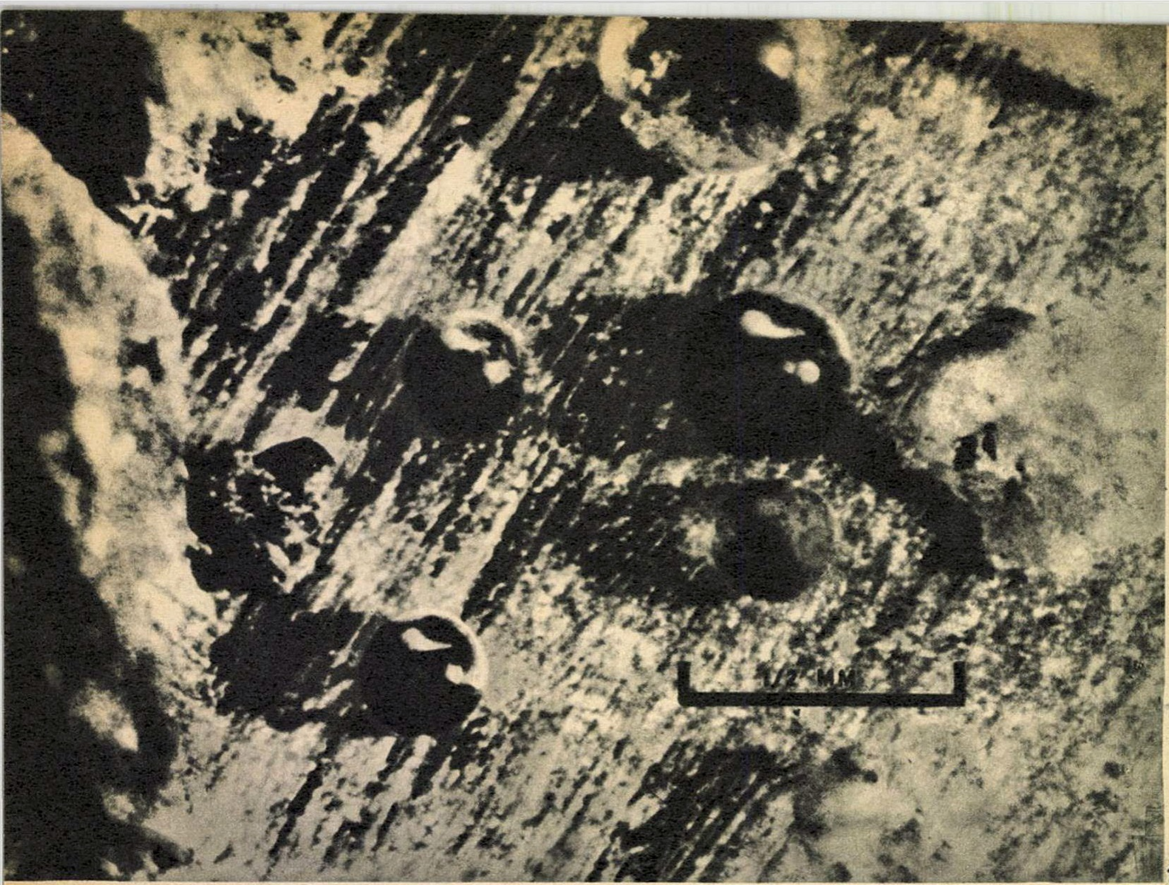

1

2

3

„DUPĂ 4 MLIARDE DE ANI ROCILE FAC MĂRTURISIRI”

ÎN FAȚA A PESTE O MIE DE PARTICIPANȚI — OAMENI DE ȘTIINȚĂ DIN ÎNTREAGA LUME — AU FOST PREZENTATE, ÎN ZILELE DE 5,6 ȘI 7 IANUARIE, CONCLUZIILE CELOR 147 DE SAVANȚI, DIN NOUĂ ȚĂRI, ASUPRA MOSTRELOR DE ROCI SELENARE RECOLTATE DE COSMONAUȚII CARE AU DEBARCAT PENTRU PRIMA DATĂ PE SATELITUL NATURAL AL PĂMÎNTULUI. AM ALCĂTUIT PENTRU CITITORII NOȘTRI PROGRAMUL UNUI SCURT INTERVIU, DESTINAT A FI TRANSMIS LA HOUSTON, UNDE S-A ȚINUT SIMPOZIONUL AMINTIT. IATĂ ACESTE ÎNTREBĂRI, CA ȘI RĂSPUNSURILE, AȘA CUM LE-A IMAGINAT COLABORATORUL NOSTRU DR. ING. NICOLAE CRISTIAN.

ÎNTREBARE: Cînd a început «odiseea» mostrelor selenare?

RĂSPUNS: La 26 iulie 1969, ora 45 și 49 de minute, la primul etaj al clădirii 37 de la Houston, străjuit de mai multe straturi de beton, plumb și oțel, tehnicianul **Jack Warren** începea emoționanta despachetare a celor peste 22 de kilograme de mostre aduse de pe Lună de **Neil Armstrong** și colegii săi de pe «Columbia». Astfel a început cercetarea științifică a celor mai scumpe substanțe din lume: circa **4,5 milioane de franci gramul!** Așa se explică de ce i-a fost atît de greu profesorului **S.R. Taylor** să obțină aprobarea pentru distrugerea în flacăra arcului voltaic a firicelelor de Lună obținute pentru analize de Universitatea națională australiană. În cîteva zecimi de secundă au ars — este drept, cu o flacără orbitoare, care a evidențiat prezența atomilor de titan — mai multe milioane de dolari!...

Cercetarea mostrelor de roci a fost începută la Houston, în laboratorul de recepție lunară (L.R.L.), sub conducerea dr. **P. Bell** și a continuat în 142 de centre de cercetări din S.U.A. și alte opt țări. Concluziile celui mai amplu program de teste la care a fost supus vreodată vreun materi referit la: compoziția chimică și pică, procentul tipurilor de atomi, rea mineralogică și cristalină, condu tibilitatea electrică și termică, cîmpu magnetic, viteza de propagare a sunetului, eventuala prezență a microorganismelor etc.

ÎNTREBARE: Avem acum date mai sigure despre geneza Lunii?

RĂSPUNS: «Dați-mi o bucată de Lună și vă spun istoria sistemului solar»... Vă mai amintiți? Aceste cuvinte au fost rostite de cunoscutul savant american dr. **Harold C. Urey,** Laureat al Premiului Nobel pentru chimie, specialist în domeniul studierii meteoriților. În urma observării reacțiilor de dezintegrare radioactivă a uraniului și a thoriului conținute în rocile lunare, profesorii **Tatsumoto, Rosholt** și **Wasserburg** au ajuns la interesanta concluzie că **satelitul natural al Pămîntului este oarecum mai bătrîn decît Pămîntul!** Vechimea de aproximativ 4,6 miliarde de ani, relativ puțin diferită de a Terrei, confirmă faptul că Luna s-a format o dată cu sistemul planetar al Soarelui. În ceea ce privește geneza, la simpozion s-au înfruntat mai multe teorii; au întrunit mai multe «voturi» ipoteza formării Lunii ca urmare a unei gigantice explozii suferite de un corp ceresc cu dimensiuni uriașe, precum și așa-numita teorie a «condensării minisateliților» Terrei, proveniți prin solidificarea și aglomerarea silicaților existenți într-o atmosferă primară a Pămîntului. Trebuie totuși să arătăm că această ultimă părere, aparținînd prof. dr. **A. Ringwood,** geochimist australian, a fost puternic combătută de americanul **Donald Wise,** care a demonstrat că — în acest caz — Luna ar fi trebuit să aibă o orbită diferită de cea actuală! Oricare ar fi teoria cea mai apropiată de realitate, s-au conturat următoarele concluzii: o lungă perioadă materia din care a fost constituită Luna s-a găsit în stare

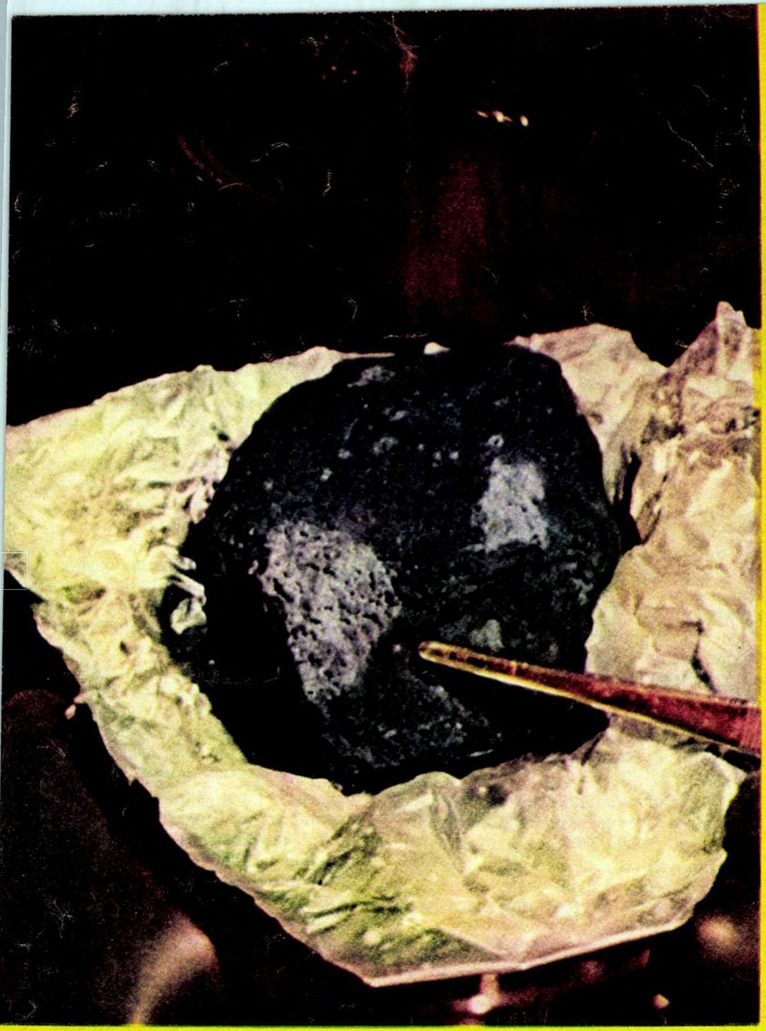

4

6

topită; după răcire și solidificare — în condițiile lipsei atmosferei și, probabil, a apei — pe scoartă s-au adunat roci si alte stărîmături solide, acestea cristalizînd cu circa 4 miliarde de ani în urmă, adică aproximativ în perioada în care au apărut formațiunile cristaline și pe Terra. Dar, ca urmare a condițiilor specifice amintite, **deși în rocile selenare există aceleași elemente ca și în cele terestre, ele se află în combinații chimice diferite.**

Savanții au mai ajuns la o concluzie interesantă și asupra originii craterelor selenare, care par a fi rezultatul căderii meteoriților și nu al activității vulqanice, părere destul de răspîndită pînă acum. Ca urmare, trebuie revizuite, desigur, modelele viitoarelor construcții de pe Lună, adoptîndu-se măsuri corespunzătoare de protecție a astronauților.

ÎNTREBARE: Au existat forme de viață pe Lună?

RĂSPUNS: Trebuie mai întîi să arătăm, ca o concluzie importantă a lucrărilor simpozionului, că Luna este lipsită de apă, probabil chiar de la apariția ei; această concluzie a reieșit și din faptul că eșantioanele selenare sînt bogate în oxigen, dar foarte sărace în hidrogen. Cum se explică aceasta? Se pare că, inițial, pe Lună ar fi fost foarte mult hidrogen... sub formă de amoniac, gaz metan și chiar vapori de apă! Acești compuși, existenți în magma fierbinte, s-au volatilizat și risipit în cosmos în perioada de formare a Lunii. Urma lor ar putea fi detectată în structura poroasă existentă probabil sub scoarța subțire a astrului... Rămîn doar de pregătit lucrările de foraj!

Și acum în ceea ce privește «viața» pe Lună. Din nou **H.C. Urey** a avut dreptate și o dată cu el prof. **A. Lwoff,** laureat al Premiului Nobel: **Luna nu are și se pare că nu a cunoscut niciodată vreo formă de viață!** Nu au fost găsite, chiar prin cele mai fine experimentări și analize, nici un fel de urme în acest sens. S-au făcut probe în ambele direcții, adică s-a încercat «contaminarea» unei pietre cu microorganisme terestre, dar după cîteva zile s-a constatat că acestea nu s-au putut adapta la condițiile «lunare». Prof. **Lwoff** explică: «Pe Lună există, la un centimetru cub, 300—400 000 molecule de bioxid de carbon, 100 —140 000 molecule de vapori de apă, 12 000 molecule de hidrogen și relativ puține molecule de gaze rare. Temperatura variază între plus 120°C la soare și minus 150°C la umbră, iar presiunea «atmosferei» este practic nulă. În această situație formele de energie capabile să acționeze în procesele metabolice nu au condițiile necesare pentru ca pe Lună să fi apărut vreodată forme de viață analoge cu cele terestre...» Concluzia este verificată de probe.

7

ÎNTREBARE: Ce ne-au dezvăluit praful și rocile selenare?

RĂSPUNS: Că Marea Liniștii găzduiește patru categorii de materiale: praf format din particule avînd diametrul cuprins între 0,03 mm și 0,1 mm, amestecate cu fragmente de roci și sfărîmături sticloase. Conglomerate, asemănătoare celor terestre, dar conținînd roci diferite, cu un caracter mai vitrifiat. Apoi, sferule de sticlă și sfărîmături de roci de natură vulcanică. Au fost detectate roci cristaline cu structură fină a porozităților (0,2 mm), în general de formă sferică, precum și cu structură mijlocie (sub 3 mm), la care s-a apreciat că porozitățile au apărut la evacuarea gazelor dizolvate, în procesul de solidificare.

Praful seamănă la pipăit cu pudra de talc, este aderent, de culoare închisă, se spală cu apă, nu provoacă

(Continuare în pag. 12)

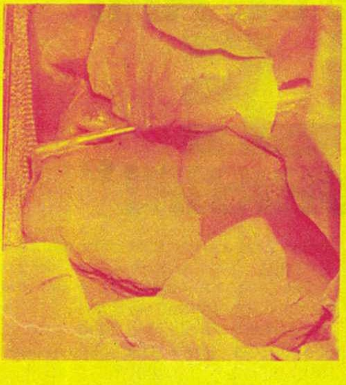

8

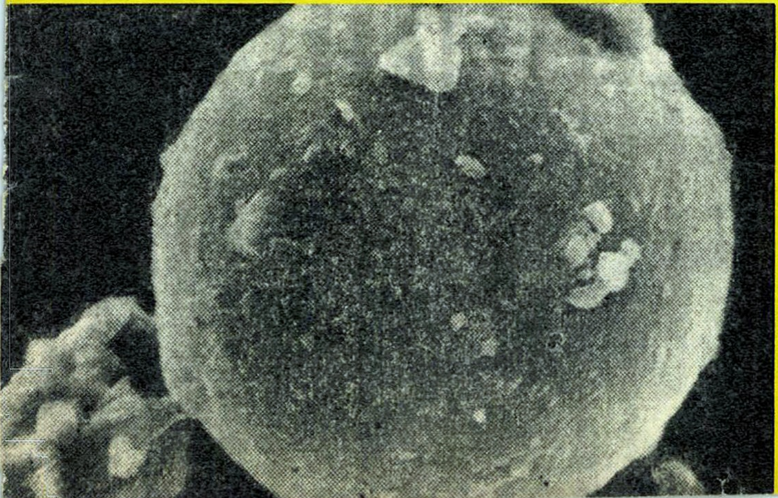

5

---

1) Transparente, nestematele Selenei au acumulat strălucirea stelelor. 2) Una din cele mai recente achiziții lunare: o rocă bazaltică recoltată de echipajul navei «Apollo»-12. Spărturile rocii se datoresc ciocnirii cu un fragment meteoritic. 3) Recoltarea de rocă lunară a pretins crearea de instrumente speciale, ce reprezintă încă un «monopol» al cosmonauților. 4) Față în față: omul cu întrebările sale și tăcerea acestei roci selenare, veche de miliarde de ani. 5) O sferulă de sticlă de aceeași proveniență cu rocile lîngă care a petrecut lungul șir al zilelor și al nopților lunare, pînă ce a fost scoasă la lumină de ciocanul geologic. 6) O mare experiență: contactul dintre două lumi — cea biologică (pămînteană) și cea minerală (selenară). Pericol? se întreabă savantul. Nu! 7) Omniprezentele sferule de sticlă știu să impresioneze și pelicula color a aparatului fotografic. 8) Dar Luna este departe de a fi cunoscută. Noi și noi zone ale ei își vor trimite pe Pămînt, în colete de plastic, mostrele în care savanții vor citi istoria astrului nopții.

ROMAN FOILETON

OPERAȚIUNEA „HERCULE”

DE OVIDIU ZOTTA

EPISODUL 5

Prințesă își înfășură degetul în batistă:

— Nu ți-am spus? Geo... M-a luat pe nepregătite: «Prințesă, am nevoie de un tip isteț și în care pot să am toată încrederea. Cunoști pe cineva, ai putea să garantezi pentru el?». I-am răspuns că nu garantez pentru nimeni, în afară de mine însumi. Pe urmă mi-a explicat ce am de făcut, cutare și cutare: să am fularul ăla tehnicolor la mine, să aștept «Volkswagenul» roșu, să iau blocul de desen și să i-l duc lui. Altceva nu mi-a mai spus.

Marius oftă:

— Te dureau dinții în ziua aia?

— Nu, ce-ți veni?

— Pentru că ți-a fost greu să deschizi gura și să-l întrebi la ce folosesc toate astea!

Marius tăie cu plăcere felii din franzela aurie, cu coajă lucie și miez pufos și începu să le ungă cu unt.

— De ce nu i-ai spus că, dacă nu te lămurește, refuzi să-l ajuți?

Prințesă ținea brațul în sus, să nu mai curgă sînge. Mormăi:

— Ei, de ce! Ca să nu creadă că mi-e teamă sau că n-am încredere în el!

— Mda, zise Marius, mai cunosc eu un prost care, exact din același motiv, și-a dat cuvîntul de onoare în împrejurări identice. Dar în cazul tău nu cred că a fost numai atît... Ia spune tu adevărul, adevărul ăla pe care demult simți nevoia să-l mărturisești și n-ai vrut să i-l spui nici lui Geo, nici stimatei mătușii Filofteia!

Prințesă își desfășă degetul, privind foarte preocupat tăietura:

— Ai uitat să numești persoana cea mai importantă. *Să nu rîzi* că te dau imediat afară! E vorba de mama. *Numai ei* i-aș putea spune totul!

Tîrziu, cînd din cină nu mai rămaseră decît firimituri, Prințesă fîrnîi satisfăcut și îl întrebă pe Marius:

— În fond, de ce ai venit astăzi la mine?

Marius nu răspunse imediat. Se gîndea că e uimitor de plăcut aici, cu Prințesă și cu liniștea. E adevărat că fusese și o încăierare, dar asta se întîmplase cu mult timp în urmă...

— Îmi trebuie tabloul, zise el.

Prințesă îl privi năuc:

— Și o spui așa, de parcă ar fi nimica toată?!

Marius coborî glasul:

— Știi, probabil, că portretul a fost pictat acum cîteva sute de ani. Cu toate astea, am impresia... sînt sigur că pe fata asta am mai văzut-o, am stat de vorbă cu ea, știu și cum o cheamă!

— Cum o cheamă? făcu Prințesă, năucit.

— Agmad. Închipuie-ți cum suna numele ei, Agmad, sub bolțile castelului, cînd cavalerii își zornăiau armurile grăbindu-se să se încline în fața ei...

Prințesă începu să caște:

— Povestește-mi, o să-mi fie mai ușor să adorm!

— Nu mai rînji ca un prostănac! se supără Marius. N-auzi că vreau să aflu unde e tabloul?

— Dar eu *nu vreau* să aflu nimic, pentru mine problema asta nu mai există, și te rog să încetezi! țipă Prințesă, cu ochii roșii de enervare.

— Naiba știe ce înțelegi tu cînd spui că «problema asta nu mai există» se miră Marius. Vrei să spui că e rezolvată?

— Da, da, da! strigă Prințesă. A fost, a trecut, pfu... suflă el alungînd din palmă un fulg nevăzut... și gata, nu mai e!

Marius se ridică, de parcă lucrurile la care se gîndea nu puteau fi rostite decît de un om care stă bine înfipt pe picioarele lui:

— Atunci, din clipa asta, *comanda o preiau eu!* Află că n-o să-ți dau pace decît în clipa cînd tabloul va fi din nou acolo de unde l-ați furat, hoți nenorociți ce sînteți! O să mă țin *pas cu pas* după tine, o să *te silesc* să mă duci la toți cei care au vreo legătură cu isprava asta urîtă, o *să te oblig* să gîndesti! Acum concentrează-te; vreau să-ți expun planul de acțiune.

Prințesă îl privea aiurit.

În acest timp, la cîteva sute de metri depărtare, șeful clasei, Tiberică Avramescu, intra în camera lui. Doi pereți erau acoperiți cu rafturi cuprinzînd, într-o ordine desăvîrșită, vase de lut, opaițe, monede vechi, statuiete, vîrfuri de săgeată, fibule, petice de zale...

Nici un băiat de vîrsta lui nu se putea lăuda, cel puțin pe o rază de o sută de kilometri împrejur, cu așa ceva. «Asta-i doar partea spectaculoasă, obișnuia să le spună Tiberică prietenilor. Iată și cealaltă parte!» Deschizînd dulapul de pe hol, le arăta niște cizme enorme de cauciuc, salopeta, pelerina de ploaie, tîrnăcopul, lopata și măturicele, porthartul, cortul pliant. «Păi voi ce credeați?» spunea Tiberică, lăsîndu-i apoi să întrebe singuri de ce are atît de multe dălțițe, clești și pensete pe masa de lucru, la ce folosesc reactivii din sticluțe și cum reușește el să reconstituie, din patru-cinci cioburi, un vas întreg. Tiberică își adună în față o cantitate impresionantă de cărți groa-

„DUPĂ 4 MILIARDE DE ANI ROCILE FAC MĂRTURISIRI”

(urmare din pag. 11)

afecțiuni țesăturilor și **înlesnește creșterea plantelor!** El pare a fi format din mici sfere sticloase, în a căror structură lumina cade cu reflexe colorate diferit... Profesorii americani **P. Johnson, R. Martin, D. Benett** și **J. Allen,** precum și australianul **S.R. Taylor** au ajuns la concluzia că acest praf este mai «tînăr» decît rocile pe care se află: în timp ce acestea s-au format din magmă sau lavă topită, praful a apărut ca urmare a «bombardamentului» meteoritic și din substanța cosmică depusă timp de milenii pe suprafața Selenei. Acest praf este alunecos, de parcă Luna ar fi acoperită cu un covor format din bile minuscule de sticlă, covor care însă nu are nici un pic de elasticitate, nu poate aluneca, și astfel conservă pentru veșnicie urmele temerarilor cosmonauți... Spectrogramele au arătat existența în acest praf a unor gaze rare din componența «vîntului solar» (flux de particule încărcate electric care sînt emise cu viteze enorme de Soare). În ceea ce privește rocile, s-a stabilit că au compoziția următoare: 58% oxigen, 18% siliciu, 7% aluminiu, precum și alte elemente chimice, printre care în special titan, apoi fier, magneziu, nichel, sodiu etc. Rocile au unele asemănări cu cele terestre de tipul bazaltului, precum și cu ciob,urile de meteoriți, dar se deosebesc de acestea prin foarte multe elemente, ceea ce demonstrează influența condițiilor în care s-au format, proprii fiecărui astru...

ÎNTREBARE: Sînt, într-adevăr, pe Lună, metale prețioase sau diamante?

RĂSPUNS: Comentînd știrea descoperirii de către astronautul **Conrad** a unor «pietre cristalizate strălucitoare», un cunoscut importator de diamente din Anvers declara categoric, dar și puțin enervat: «Dacă există diamante pe Lună, fiți sigur că trustul la care lucrez le va cumpăra imediat...». Chiar dacă ar fi să-l decepționăm, trebuie arătat că urme de metale prețioase au putut fi detectate doar cu aparate foarte pretențioase, iar pentru găsirea unui rubin minuscul dr. **R.M. Walker** de la universitatea din Washington a trebuit să utilizeze un... microscop electronic! Este adevărat că dr. **P. Anderson,** directorul L.R.L., a afirmat că unele din mostrele selenare sînt foarte strălucitoare, iar astronautul Armstrong a adus pe Terra acel renumit «briliant selenar» de cîțiva milimetri. Prezența în rocile lunare a unor minisferule strălucitoare, cu diametre de la miimi pînă la zecimi de milimetru, i-a captivat pe mineralogi prin excepționala lor capacitate de reflectare. Dacă adăugăm la aceasta și faptul că acolo unde se găsesc cristale, de regulă sînt și depozite de diamante, avem cîteva din indiciile care au făcut pe specialiști să pună problema unor posibile zăcăminte care s-ar fi format în unele zone cu activitate vulcanică inițială.

Cu toate că prestigioasa întrunire de la Houston încă nu a răspuns tuturor întrebărilor pe care le ridică astrul nopților, prima etapă a studiului eșantioanelor selenare ne-a apropiat simțitor de cunoașterea surorii mai mici (în volum!) a Pămîntului și de înțelegerea proceselor atît de enigmatice, care, acum peste 4 miliarde de ani, au dat naștere atît planetei noastre, cît și satelitului ei natural. Deși nu au spus totul, **rocile selenare au vorbit!**

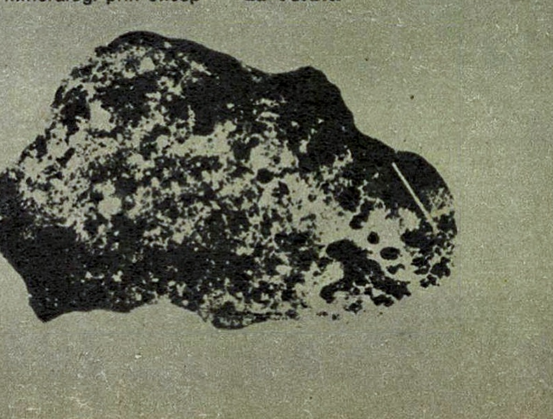

se, scoase «caietul de șantier nr. 8 — Nămaia» (localitatea unde, cu prilejul recentei excursii școlare, descoperise o admirabilă jumătate de pinten medieval) și începu să scrie. În clipa aceea, reprezenta cît se poate de bine tipul tînărului savant. Atît doar că, de astădată, trăgînd cu urechea să nu fie surprins de maică-sa, tînărul savant așternea pe hîrtie, murmurînd, următoarele *rînduri pentru Valerica Sima* (dar ștergînd repede lăsă numai V.S.)

Ca o stea ce strălucește
În abisul legendar,
Chipul tău mă urmărește...

— Bun... Versul al patrulea ar putea să fie... ia să văd... ta-ta-ta-ta-ta-ta-ta.... o rimă în «ar»: clar, răsar, lampadar... asta-i o aiureală!... Icar, da, mai merge. Și *m-avînt ca un Icar!*

Tot în aceeași seară, la cofetăria de pe Calea Roșiorilor, Gigi Feneșan înregistra o rîvnită victorie la jocul electronic cu bile: 7 000 de puncte. Avea deci dreptul la trei jocuri gratuite. Succesul fu sărbătorit cu cîteva sticle de bere caramel. Spuma dulce încoronă paharele, la tonomat cînta vioi și răgușit Adriano Celentano, spunînd că dintre toate culorile el iubește albastrul. Sub privirile admirative ale amicilor, Gigi apăsă din nou pe butoane, povestind pentru a suta oară despre ce anchetă formidabilă, necruțătoare va face el în chestiunea tabloului...

La «televizor», pe strada Rucăr, sora lui Gigi, Magda, terminînd de scris la matematică se gîndea unde să ascundă caietul. «E cazul ca augustul meu frate să-și mai rezolve și singur îndatoririle, bombăni ea. Cînd e vorba să copieze de la mine, sînt *surioara cea drăguță și genială* pentru ca, după un sfert de oră, să devin iarăși *sor-mea care și-a dedicat viața unui singur scop: să mă scoată pe mine din sărite*».

Rîzînd (și-l imagina pe Gigi cum avea să scotocească pretutindeni) chibzui unde să pună caietul. «În cămară? O să prindă miros de gogoșari în oțet. Sub noptieră? Nu, acolo e tabú! Sub pat? Ar fi prea simplu. Ura, am găsit! Îl pun chiar în servieta lui Gigi, în cartea de matematică; e singurul loc în care nu-i place să caute niciodată nimic!».

Înainte de a proceda la această subtilă manevră, Magda scoase, visătoare, din noptieră (unde exista un sertăraș cu fund dublu, montat de ea fără știrea nimănui) un alt caiet. Era jurnalul ei intim. Așezîndu-se comod pe divan, deschise jurnalul, reciti ultimile însemnări apoi notă cu scrisul ei energic și clar:

«*8 decembrie. Astăzi dau dovadă de* cruzime, *ascunzînd caietul de matematică. Cîndva, haimanaua de Gigi va înțelege că de fapt a fost în folosul lui.*

La școală, noutăți și nu prea: zăpăcita de Valerica Sima mi-a spus: «Tu, ce-o fi cu Prințesă (adică Sandu Macovei) Lipsește de două zile. Știi, în ochii lui eu am citit o suferință». Ha-ha-ha. Suferință în ochii lui Prințesă! Tot așa a citit deunăzi «maturitate» în ochii lui Gigi. E cam simpluță, biata de ea.

Lui Tiberică i-a apărut în revista liceului o prezentare sau un referat, nu știu cum să-i spun, despre aplicarea matematicii în arheologie. N-am înțeles nimic, dar e formidabil! Am vrut să-i cer un autograf pe pagina respectivă, dar... Poate o să am mai mult curaj mîine.

Nu știu ce se întîmplă cu Marius! A devenit cam îndrăzneț! Azi, din toată clasa, numai el a luat 10 la extemporalul de fizică. Eu n-aș da cu atîta ușurință o notă de 10 așa, oricui.»

Locotenentul major Dinulescu deschise ușa:

— Permiteți?

— Poftim, poftim. Sînt curios să văd ce distracții ne mai rezervă afacerea tabloului.

— Cîteva fotografii interesante și un film de 15 minute. Pot începe proiecția?

— Te rog.

Comandantul — un bărbat scund, voinic — veni din spatele biroului, ajutîndu-l pe Dinulescu să introducă bobina în aparatul de proiecție.

Aproximativ la aceeași oră, un ascensor greoi, model vechi, cu uși exterioare din fier forjat și mari clanțe de alamă, urca și cobora fără odihnă între parter și etajul patru al unei clădiri din centru. Cabina era plină de tineri. Ajungînd sus, un oarecare Sergiu Duma, cunoscut de prieteni și sub numele de Jocheul, pentru că era foarte mărunțel, apăsă butonul soneriei. Se auzi un lătrat gros, ușa se deschise și apăru un enorm cîine-lup. Adulmecîndu-l întrebător pe noul venit, îi făcu loc să treacă și închise ușa împingînd-o ușurel cu laba. Jocheul, care înghețase de spaimă, străbătu șovăitor micul culoar la capătul căruia se afla Salonul Jaguarului. Încăperea, tapetată în întregime cu pluș roșu, ar fi părut habitaclul unei enorme limuzine dacă pereții n-ar fi fost literalmente acoperiți cu tablouri, arme vechi, hărți, instrumente muzicale. Mai putea fi văzut aici un acvariu enorm, o tejghea de brad după toate regulile Far-West-ului și carlinga unui avion de vînătoare, absolut autentică. Nu existau două scaune de același fel; un taburet de pluș moțăia în preajma unui soi de tron incomod și țeapăn; balansoarul se răsfăța lîngă grațioasa canapea vieneză; o străveche laviță, cu incrustații severe, medita alături de un elegant fotoliu Barcelona.

Acest curios salon era despărțit prin draperii de alte trei încăperi.

— Bună seara, tinere!

Omul venise sau, mai precis, fusese aruncat dintr-o încăpere. Sergiu Duma îl văzuse zburînd ghemuit și, înainte de a cădea, făcînd o agilă întoarcere în aer. Era Jaguarul însuși. După el apăru, roșu de mîndrie, un băiat de circa 16 ani, îmbrăcat, de asemenea, în costum de judo.

— Bravo. Predescule, spuse Jaguarul. Aruncarea peste umăr ți-a reușit perfect, era să-mi rupi gîtul! Vom sărbători acest eveniment cu rom de Jamaica, furat în 1874 din Singapore de pirații maltezi!

Se întoarse spre noul venit:

— Dumneavoastră?

— Pentru statură... spuse umilit jocheul. Nu știu de ce nu prea cresc. Am citit anunțul din ziar și m-am gîndit...

— Da, spuse Jaguarul. Fii fără grijă, totul e posibil, asta ți-o garantez eu. Dar nu știu dacă mai avem locuri. Să întrebăm secretariatul... Domnule Mirea, vă rog!

Se auzi o tuse bătrînească și, de după spătarul tronului, apăru întîi o mînă care ținea un registru, apoi umărul și, în fine, chipul unui bărbat cam de vîrsta Jaguarului, dar cu totul deosebit de acesta. În locul coamei negre, cu sclipiri argintii — un păr moale, rar, cînepiu. În locul sprîncenelor enorme și al ochilor vioi — niște ochelari înrămați cu sîrmă, îndărătul cărora moțăiau priviri de funcționar blazat.

— Știu eu? deschise domnul Mirea registrul. Să vedem...

— Nu-i nevoie, mi-am amintit! Tînărul acela, Stoenescu, Didi Stoenescu s-a retras săptămîna trecută. Spunea că înființează o orchestră de chitare electrice. Te rog, completează o fișă pentru noul nostru prieten.

Jocheul se lumină de bucurie.

— E clar? îi repeta Marius lui Prințesă. Comanda am preluat-o eu! Din clipa asta, *nu* mai admit contraziceri!

(Va urma)

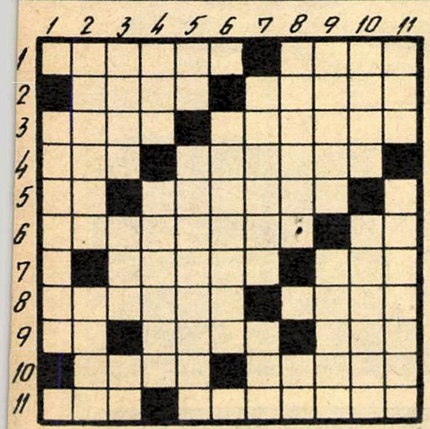

AFARĂ NINGE LINIȘTIT

ORIZONTAL

1. Înghețați! (fig). — Probă la schi! 2. Dezghețat (fig.) — Pojghiță de gheață 3. Autorul tabloului «Iarna». — Se fac iarna de cei prevăzători. 4. Personaj din «Fata de zăpadă» de R. Korsakov. — Pachebotul oceanelor înghețate. 5. Dacă... (lat.) — înghețată la... suflet! (pl.) 6. Poet român, autorul poeziei «La un fulg de zăpadă» — Simbolul calciului! 7. Fructele arinului. — Notă! 8. Se poartă cu răceală. — Mamifere care hibernează. 9. Căluț Dobrogean. — Hrișov. — Lună la vechii asirieni. 10. Înghețat permanent el și oponentul său — Alunecat pe gheață! 11. «Braț» acoperit iarna de chiciură! — Blocuri de gheață «plimbate» de ghețuri.

VERTICAL

1. A cădea pe gheață! 2. Morman de zăpadă. — «Gura de foc» a Siciliei. 3. De aceeași valoare. — «Pastișă» de zăpadă! 4. Trage la sanie în nordul înghețat. — Sloi prelung de gheață. 5. Perete! — Joc cu bile (pl.) 6. Albiți! (fig.) 7. Din lumea copiilor. — Casa Centrală a Armatei. 8. Material depus de un ghețar dispărut. Înghețat ... fără a fi înghețat! 9. Puse în cămară de veveriță în vederea iernii. — Pom de iarnă (pl.) 10. Diminutiv feminin — Autorul binecunoscutei poezii «Iarna pe uliță». 11. Însuși! (abr.) Vehicule de sezon!

A STAT ÎN CURENT

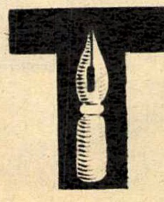

(Monoverb ilustrat: 3—10)

UMOR UMOR UMOR UMOR UMOR UMOR UMOR UMOR

FĂRĂ CUVINTE

Desen: NIC. NICOLAESCU

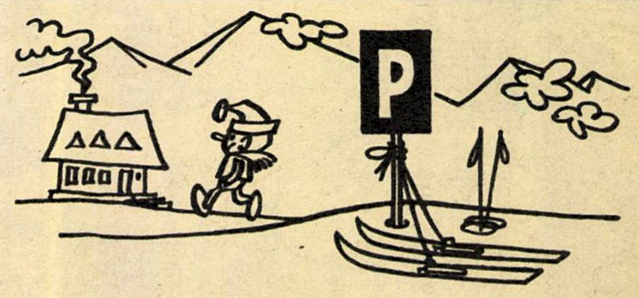

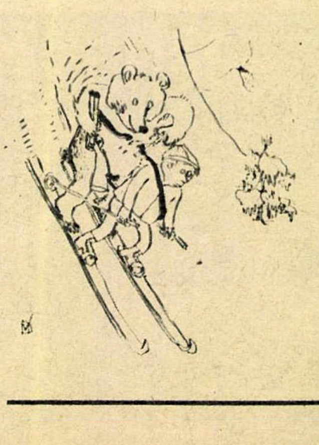

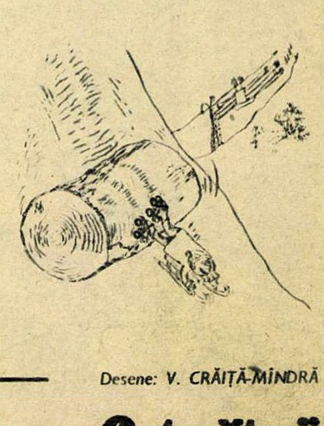

Desene: V. CRĂIȚĂ-MÎNDRĂ

UMOR UMOR UMOR UMOR UMOR UMOR UMOR UMOR

DIAMANTELE NEGRE

SCENARIUL: AUREL WEISS
DESENE: NICU RUSSU

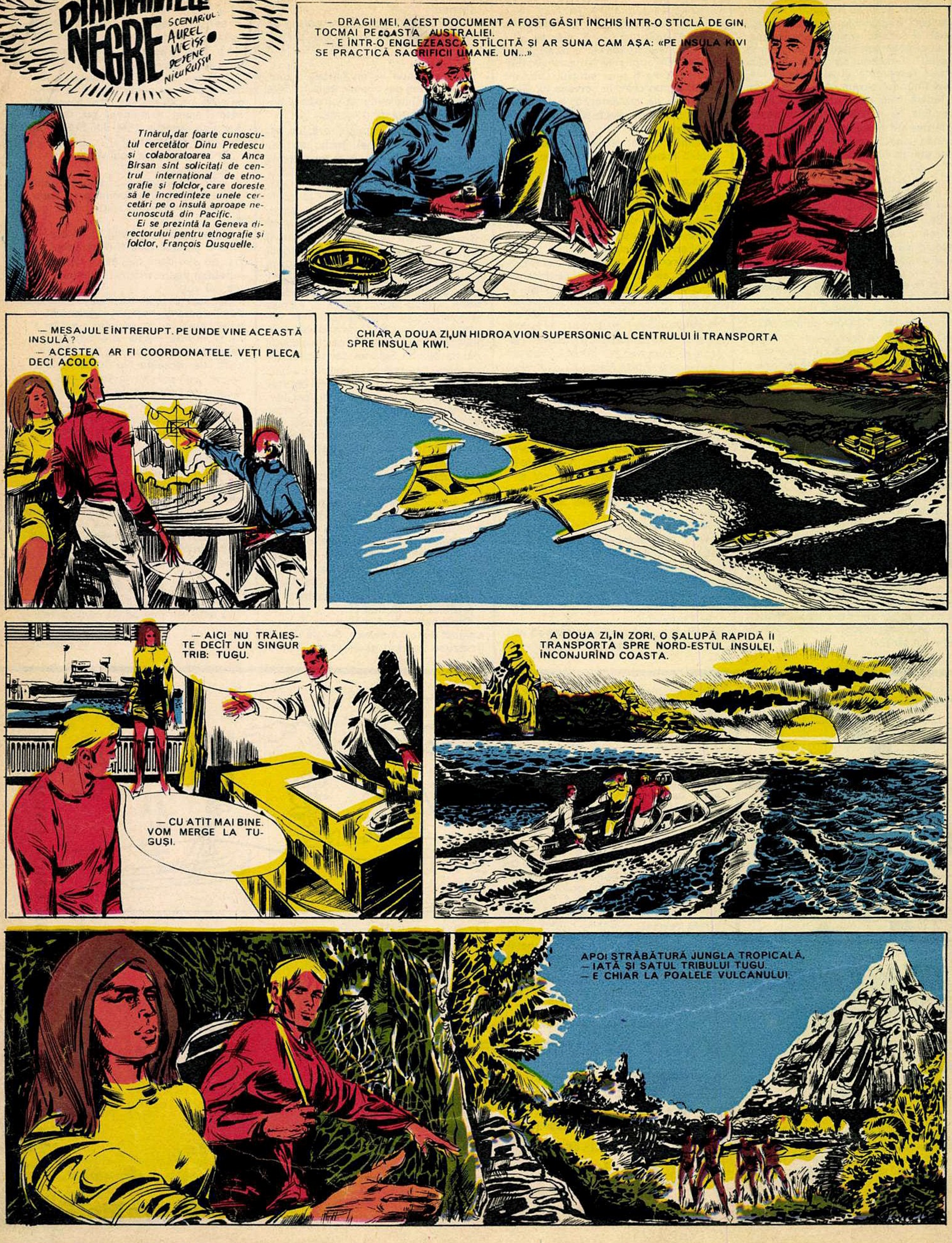
Tînărul, dar foarte cunoscutul cercetător Dinu Predescu și colaboratoarea sa Anca Bîrsan sînt solicitați de centrul internațional de etnografie și folclor, care dorește să le încredințeze unele cercetări pe o insulă aproape necunoscută din Pacific.
Ei se prezintă la Geneva directorului pentru etnografie și folclor, François Dusquelle.
— DRAGII MEI, ACEST DOCUMENT A FOST GĂSIT ÎNCHIS ÎNTR-O STICLĂ DE GIN, TOCMAI PE COASTA AUSTRALIEI.
— E ÎNTR-O ENGLEZEASCĂ STÎLCITĂ ȘI AR SUNA CAM AȘA: «PE INSULA KIVI SE PRACTICĂ SACRIFICII UMANE. UN...»
— MESAJUL E ÎNTRERUPT. PE UNDE VINE ACEASTĂ INSULĂ?
— ACESTEA AR FI COORDONATELE. VEȚI PLECA DECI ACOLO.
CHIAR A DOUA ZI, UN HIDROAVION SUPERSONIC AL CENTRULUI ÎI TRANSPORTĂ SPRE INSULA KIWI.
— AICI NU TRĂIEȘTE DECÎT UN SINGUR TRIB: TUGU.
— CU ATÎT MAI BINE. VOM MERGE LA TUGUȘI.
A DOUA ZI, ÎN ZORI, O ȘALUPĂ RAPIDĂ ÎI TRANSPORTĂ SPRE NORD-ESTUL INSULEI, ÎNCONJURÎND COASTA.
APOI STRĂBĂTURĂ JUNGLA TROPICALĂ.
— IATĂ ȘI SATUL TRIBULUI TUGU.
— E CHIAR LA POALELE VULCANULUI.

(VA URMA)

În plină cursă.

ÎNTRE FASCINAȚIA GHEȚII ȘI MERCURUL TERMOMETRULUI

De vreo cîțiva ani încoace, în fiecare iarnă, mai precis în perioada vacanței pe care o aduce anotimpul friguros, vreo 60—70 de copii și adolescenți din București, Cluj, Timișoara, Tîrgu Mureș, Brașov și Sibiu își dau întîlnire la Tușnad sau la Miercurea Ciuc. Vin cînd într-una, cînd în cealaltă dintre aceste localități apropiate, considerate ca aflîndu-se la «polul frigului» din țara noastră, în căutarea gheții. Vin cu aceeași consecvență impresionantă, cu care păsările călătoare sosesc primăvara în locurile pe care le-au părăsit toamna. După un an de zile de antrenamente pe parchetul sălilor de sport și pe asfaltul trotuarelor, cei mai talentați patinatori de viteză din țară — Rodica Nimereală, Gheorghe Varga, Adriana Pleșan și toți ceilalți — vin aici tremurînd nu de frig, ci de nerăbdare, dornici să-și încalțe cît mai repede ghetele cu patine și să zboare (aproape la modul real), pe oglinda pistei de gheață, să se întreacă între ei și pe ei înșiși totodată, în cadrul tradiționalului (de acum) concurs al speranțelor, dotat cu **Cupa revistei «Cutezătorii».**

Copii și adolescenți — fete și băieți; și chiar oameni mai în vîrstă — antrenori, arbitri, organizatori; apoi patine, cronometre, fluiere, difuzoare, fanioane; și încă ceva, un instrument de care depinde totul, bucuria sau necazul, reușita sau nereușita competiției:

TERMOMETRUL.

În vacanța de iarnă, la Tușnad și la Miercurea Ciuc, termometrul concentrează asupra lui zeci și zeci de priviri, care parcă nu se mai îndură să se dezlipească de el. Cînd mercurul lui se află sub zero, privirile exprimă o mulțumire profundă. Pentru că atunci se poate patina. Și se patinează. O oră, două, trei, uneori chiar o zi întreagă. Și se obțin rezultate bune, și chiar foarte bune, sînt doborîte vechi recorduri republicane,iar uneori realizate sensibile apropieri de recorduri internaționale. De multe, foarte multe ori însă, mercurul se încăpățînează să rămînă deasupra lui zero (așa cum s-a întîmplat și de data aceasta cînd o zi nu s-a putut patina de loc, iar în celelalte trei în primele ore ale dimineții. Și atunci gheața se-nmoaie. Începe să «plîngă», patinele stau neputincioase, iar privirile sînt încărcate de tristețe. Și-auzi, ici-colo, cîte un oftat, urmat de o binecunoscută propoziție: «**De-am avea și noi o pistă artificială!...».**

«Particip pentru a treia oară la această importantă competiție a patinajului nostru de viteză. Și de la un an la altul am obținut rezultate tot mai bune. Dar, deși doresc să realizez o performanță cît mai apropiată de cea europeană, știu că nu voi reuși atîta timp cît eforturile mele se află la discreția... termometrului» (Ladislau Coroș, de la clubul «Mureș» din Tg. Mureș).

«Tot timpul anului ne antrenăm... pe uscat. Dispunem de gheață doar cîteva zile din 365. Dar dacă avem norocul să fie temperatură mai ridicată, nici aceste zile nu le putem folosi din plin» («Roxana Salade, clubul «Agronomia» din Cluj).

«Dacă am dispune fie și de o singură pistă artificială de viteză, în orice localitate din țară, patinatorii s-ar putea antrena suficient și corespunzător și sînt convins că-n doi-trei ani patinajul nostru de viteză s-ar afirma pe plan internațional» (Carol Gall, antrenorul lotului de patinatori de la clubul sportiv «Mureșul» din Tg. Mureș).

De cîțiva ani încoace, numeroși patinatori de viteză evoluează între fascinația gheții și capriciile vremii. Și dacă unii dintre ei au obținut rezultate bune, cu siguranță că performanțele lor ar putea fi excelente. Cu o condiție: dacă ar dispune de o pistă artificială... Poate că federația română de specialitate, precum și Consiliul Național pentru Educație Fizică și Sport vor găsi o soluție pentru remedierea unei asemenea situații. **Atîta timp cît patinatorii noștri nu vor dispune de o asemenea pistă, rezultatele, performanțele lor nu vor putea satisface. Să nu uităm că de aceste «speranțe» depinde viitorul patinajului nostru de viteză.**

Și acum, iată cîteva dintre cele mai bune rezultate obținute:

juniori 1 — **Cătălin Bernat,** C.S. Mureș: 500 m — 48,0; **Gheorghe Varga,** Agronomia Cluj: 1 000 m — 1,41,6;

juniori II — **Eva Fokt,** Agronomia Cluj: 500 m — 51,3;

copii I — **Roxana Salade,** C.S.M. Cluj 500 m — 56,9;

— **Victor Ciobanu,** Învățămînt Sibiu: 500 m — 51,8;

copii 11 — **Carmen Dragoman,** Învățămînt Sibiu: 100 m — 14,6;

— **Radu Dobre,** Învățămînt-Sibiu: 100 m — 13,9;

Pe lîngă premiile în obiecte (aparate foto, stilouri, pixuri), revista noastră a înmînat, ca de obicei, Cupa «Cutezătorii», cîștigată anul acesta a doua oară consecutiv de către patinatorii de la clubul sportiv «Mureșul» din Tg. Mureș.

FOTO: GH. CUCU

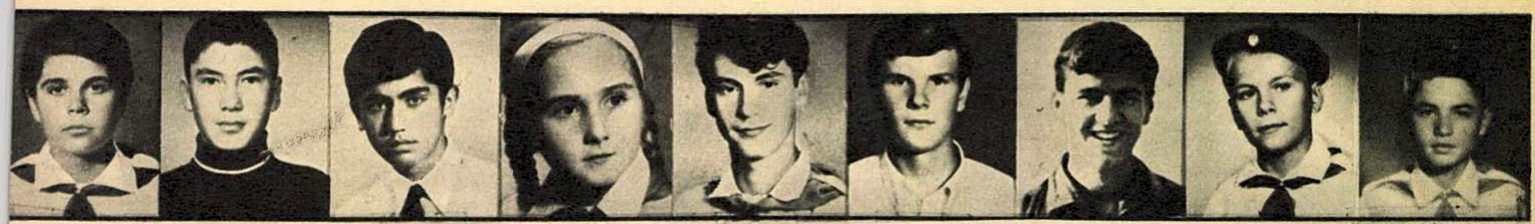

ECHIPAJUL

PESCĂRUȘ 1

CÎȘTIGĂTOR AL TROFEULUI „CASETA DE CRISTAL"

Comandant — ANDREAS KARSISIOTIS, profesor de geografie, Școala generală nr. 21, 30 ani.

Căpitan (și naturalist) — LIVIU NICOLESCU, Școala generală nr. 12, 14 ani.

Secund (și operator cinematografic) — ELENA URIAȘU, Școala generală nr. 12, 13 ani; istoric — CETIN DENISLAM, Școala generală nr. 12, 14 ani; bucătar — ORHAN MENZAT, Școala generală nr. 12, 14 ani: cronicari (și foto-reporter) — SIMONA BARBU, Liceul nr. 3, 14 ani: etnograf și folclorist — GABRIEL BABI, Școala generală nr. 12, 14 ani; geografi și geologi — MARCEL ZAREA și PAUL STANCIU, ambii de la Liceul nr. 3, în vîrstă de cîte 14 ani; biolog — FLORIN VOICU, Școala generală nr. 10, 13 ani; meteorolog (și desenator) — FLORIN RĂCEALĂ, Școala generală nr. 29, 13 ani.

Vara trecută, în Bucegi, s-a petrecut un fapt neobișnuit: aici, în împărăția munților și-au făcut apariția, pentru prima oară, niște... pescăruși! Ce credeți că i-a făcut să părăsească însoritul litoral și să se avînte atît de departe de mare, în zbor peste văile adînci și piscurile semețe? Același lucru care i-a determinat și pe «Șoimii Apusenilor», și pe «Vulturii Retezatului» să-și părăsească, în aceeași perioadă, locurile natale și să pornească la drum, tot prin munți și cît mai departe de casă: «EXPEDIȚIILE CUTEZĂTORII».

Ați înțeles, desigur, de la început chiar, că-i vorba despre niște expediționari, mai precis despre membrii echipajului constănțean, participant la expediții. Între 25 iulie și 4 august anul trecut, «pescărușii» — două fete și opt băieți de la cîteva școli din amintitul oraș — au parcurs, respectînd litera regulamentului (mergînd pe jos, pregătindu-și singuri mîncarea și dormind numai în corturi), mai bine de 150 de kilometri prin Bucegi, un itinerar greu, dar și frumos totodată (pe care îl puteți vedea în schița alăturată), de-a lungul căruia cotele și vîrfurile de peste 2000 de metri s-au succedat precum treptele unei scări. În cele zece zile efective de expediție, «pescărușii» din Constanța s-au aflat la înălțime, atît la propriu, cît și la figurat, trăind numeroase aventuri turistice și desfășurînd «O COMPLEXĂ ACTIVITATE DE CERCETARE A MASIVULUI ȘI A CURSULUI SUPERIOR AL RÎULUI IALOMIȚA». «Rezultatul acestei cercetări științifice? Printre altele, trei valoroase colecții — una de roci, alta de plante, iar cea de a treia de... reptile — pentru care juriul concursului le-a acordat trofeul «CASETA DE CRISTAL».

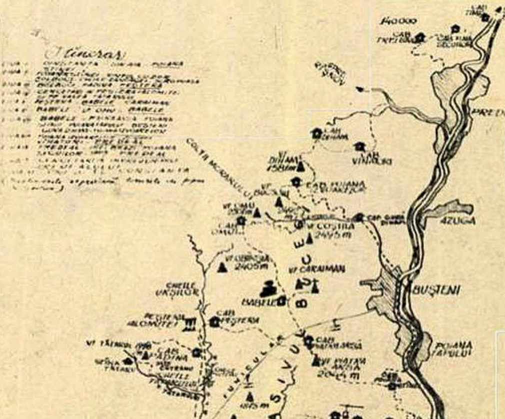

PESCĂRUȘ 1
EXPEDIȚIILE CUTEZĂTORII 1969 JUDEȚUL CONSTANȚA

CALEIDOSCOP

- **media de vîrstă a echipajului a fost de aproape 14 ani, iar media... mediilor din anul școlar trecut de 9,44;**
- *pe lîngă trofeul amintit, echipajul a mai primit și alte premii și distincții, printre care și diploma «pentru cea mai frumoasă fotografie», jurnalul «pescărușilor» fiind singurul dintre toate celelalte care, pe lîngă fotografiile alb-negru, conține și numeroase (și frumoase totodată) fotografii color;*
- **avînd în trusa sanitară ser antiviperin, «pescărușii» au avut curajul și și-au permis să prindă și să transforme în... material didactic o viperă rară (după cum susțin ei).**

Vineri, 23 ianuarie, la Constanța, în cadrul unei entuziaste întîlniri cu cititorii, reprezentanți ai redacției noastre au înmînat echipajului «Pescăruș 1» trofeul **«CASETA DE CRISTAL»** *și medaliile* **«EXPEDIȚIILE CUTEZĂTORII».**

TAINA CORBULUI DE AUR

Scenariu: IULIU RAȚIU
Ilustrații: TEODOR BOGOI

2

ANUL 1445, ÎN ȚINUTUL DE GRANIȚĂ AL HAȚEGULUI. LA MOARTEA UNCHIULUI SĂU, NAN, COSTEA PRIMEȘTE, CA MOȘTENIRE, UN INEL CU UN CORB INCRUSTAT PE EL. ÎN ZIUA ÎNMORMÎNTĂRII APARE UN STRĂIN CARE ARE UN INEL ASEMĂNĂTOR ȘI, DUPĂ CE ARUNCĂ UN PUMN DE ȚĂRÎNĂ PESTE SICRIU, DISPARE ÎN CEA MAI MARE GRABĂ.

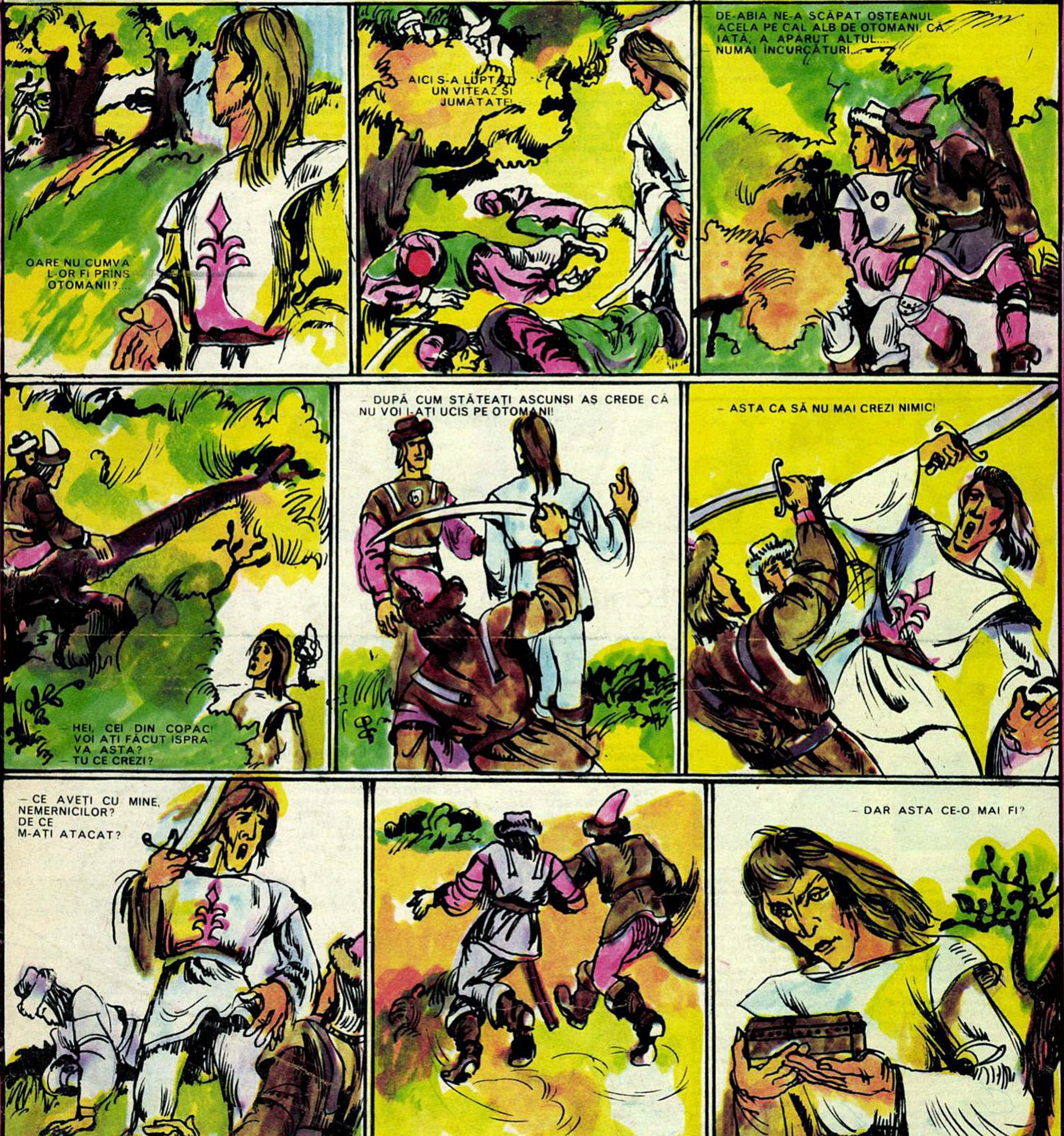
– OARE NU CUMVA L-OR FI PRINS OTOMANII?...
AICI S-A LUPTAT UN VITEAZ ȘI JUMĂTATE!
– DE-ABIA NE-A SCĂPAT OȘTEANUL ACELA PE CAL ALB DE OTOMANI, CĂ IATĂ, A APĂRUT ALTUL....
– NUMAI ÎNCURCĂTURI...
– HEI, CEI DIN COPAC! VOI AȚI FĂCUT ISPRAVA ASTA?
– TU CE CREZI?
– DUPĂ CUM STĂTEAȚI ASCUNȘI AȘ CREDE CĂ NU VOI I-AȚI UCIS PE OTOMANI!
– ASTA CA SĂ NU MAI CREZI NIMIC!
– CE AVEȚI CU MINE, NEMERNICILOR? DE CE M-AȚI ATACAT?
CEI DOI AU TULIT-O ÎNSĂ LA FUGĂ....
– DAR ASTA CE-O MAI FI?
(VA URMA)

Cutezătorii 5

Redactor șef: Mihai NEGULESCU. Redactor șef adjunct: Petre GHELMEZ. Secretar general de redacție: Ovidiu ZOTTA. Redacția: București, Piața Scînteii nr. 1, telefon 17 60 10. Administrația: Editura Scînteii; Tiparul: Combinatul Poligrafic CASA SCÎNTEII. Redactor artistic: Pompiliu DUMITRESCU. Tehnoredactor: Lucia SICOMAȘ

Abonamentele se primesc de către oficiile și agențiile P.T.T.R., de către factorii poștali și difuzorii de presă 41033

1 LEU